

பாतातालपातात्पतगपतिगते ध्रूयुगं भुममध्यं

येनेषच्चालितेन स्वपदनियमिताः सासुरा देवसंधाः ।

नृत्यलालाटरङ्गे रजनिकरतनोर्ध्वखण्डावदाते

कालव्यालद्वयं वा विलसति समया वालिकामातरं नः ॥

பாதாத் பாதாள பாதாத் பதக பதிகதே:

ப்ருயுகம் புக்நமத்யம்,

யேநேஷச் சாலிதேந ஸ்வபத நியமிதா:

ஸாஸுரா: தேவஸங்கா: |

ந்ருத்யல்லாலாட ரங்கே

ரஜநிகரதநோ ரர்த்த கண்டாவதாதே,

காலவ்யால த்வயம் வா விலஸதி

ஸமயா வாலிகா மாதரம் ந: ||

(ப) யேந - பகவானின்) எந்த இரண்டு புருவங்கள், நஷச்சாலிதேந - கொஞ்சம் அசங்குவதால், ஸாஸுரா: தேவஸங்கா: - அஸுரர்களும் தேவக் கூட்டங்களும், ஸ்வபத நியமிதா: - தங்கள் தங்கள் ஆதிபத்ய ஸ்தானங்களில் ஸ்திரமாய் இருக்கச் செய்யப்பட்டார்கள், [யத் ச - எந்த இரண்டு புருவங்கள்,] ரஜ நிகர தநோ: - பூர்ண சந்திர மண்டலத்தினுடைய, அர்த்த கண்டாவதாதே - பாதி பாகம்போல் சுத்தமாய் உள்ள, லாலாட ரங்கே - நெற்றியெனும் ரர்த்தன அரங்க மேடையில், வாலிகாமாதரம் ஸமயா - வாலிகை என்கிற (நாகப்பாம்பு போன்ற) (தாயாகிய) கர்ணபரணத்தின் ஸந்நிதியில், ந்ருத்யத் வ்யாலத்வயம் வா - ரர்த்தநம் செய்யும் கால வடிவான இரண்டு நாகங்கள் (பாம்பு) போல், விலஸதி - விளங்குகின்றனவோ, தத் - அந்த, பதகபதி கதே: - பகவிராஜரான கருடனை வாஹநமாகக்

கொண்ட விஷ்ணுவினுடைய, புக்நமத்யம் - வளைந்த
மத்ய ப்ரதேசத்தை உடைய, ப்ருயுகம் - இரண்டு புரு
வங்களும், ந: - நம்மை, பாதால பாதாத் - பாதாள
பள்ளத்தில் விழுவதிலிருந்து, பாதாத் - ரக்ஷித்தருள
வேணும்.

(வி) பகவங்களின் ஜோடியை வர்ணிக்கிறார்

வளைந்த நடுவையுடைய புருவங்களும் சேர்ந்து மன்மதனு
டைய வில்லை ஒப்பதுபோல் கவிகள் வர்ணிப்பார். அடுத்த
ச்லோகத்தில் பாணஸநம் என்கிற ததுஸ்ஸாக புருவங்
களின் ஜோடியை ரூபணம் செய்கிறார். பகவானுடைய
புருவங்களின் அசைவுகளால் உலகவ்யா பாரங்களை
நடத்தும் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். மன்மத
னுடைய வில்லுக்கு இப்புருவஜோடி ஒப்பானால் ஜனங்
கள்மேல் மன்மத பாணங்கள் சரமாரியாக ஓயாமல்
விழுந்து ஜனங்கள் காம காமர்களாகவே ஆகி மோக்ஷ
காமம் என்பதேயில்லாமல் “கதாகதம் காமகாமா
லபந்தே” என்றபடி நரக பாதாளங்களில் விழுந்து கெட்
டுப் போவார்களே என்கிற பயத்திற்கு ப்ரஸங்கம் வரு
கிறது. அப்படிப் பயப்பட வேண்டாம். இந்த ப்ருயுகம்
கருணாவீக்ஷணங்களாலே ஜனங்கள்மேல் ஜாயமான
காலத்தில் கடாக்ஷங்கள் விழுந்து அவர்களை ணாத்விகர்
களாயும் மோக்ஷ ப்ரயோஜந சிந்தகர்களாகவும் செய்து
மோக்ஷ மார்க்கத்தில் இரங்கி அதிலேயேநடந்துவரும்படி
செய்யும். காமவசமாகி நரக பாதாளங்களில் விழாமல்
காக்கப்படவேணுமாய் ப்ரார்த்தித்து அப்பயனைப் பெறு
வோமென்று திருவுள்ளமாய் இந்த ப்ருயுகத்தை வர்ணிக்
கும் ச்லோகயுகமகத்தில் தொடக்கத்திலேயே, “பாதாத்
பாதாள பாதாத்” என்று மிக வழகாகத் தொடங்கிப்
பாடுகிறார். இரண்டு ப்ருயுகமான யுகமத்தை யுகமக

மென்னும் இரண்டு ச்லோகங்களால் அதுபவித்து வர்
ணிப்பது மிக ரஸ்யம். புருவ நொடிப்புகளாலேயே
தம்மால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு நியமிக்கப்படும் வாயு, சூர்யன்,

தும் தேவர்களை ஆக்ஞாபிக்க அவர்கள் அவ்வாக்கைக்கு
பயந்து உட்பட்டு நடக்கவேண்டும். “பீஷாஸ்மாத் வாத:
பவதே, பீஷோ தேதி ஸூர்ய:, பீஷாஸ்மாதக்நி: சேந்த்
ரச்ச ம்ருத்யுர்தாவதி பஞ்சம இதி” இவரிடமிருந்து
பயத்தினால் வாயு ஸததமும் வீசுகிறான். சூர்யன் உதித்
கிறான். அக்ரியும் இந்திரனும் தங்கள் தங்கள் பணி
களைச் செய்கிறார்கள். நால்வரோடு ஐவராய் ம்ருத்யு
வெனும் தர்மராஜரும் ஓடியோடி ப்ராண ஹரணப் பணி
யைச் செய்கிறார்.) என்று ச்ருதி ஒதுகிறது. பகவா
னுக்குக் கோபமுண்டாகுமோ என்கிற பயத்தினால் உலக
வ்யாபாரங்கள் நடக்கின்றன. புருவத்தின் அசைப்பு
களாலேயே பகவானுக்கு அபிமதமான ஆக்கைகளும்
அவ்வாக்கையை மீறினால் தண்டம் வருமென்கிற இங்கித
ஸூசனங்களும் பணி செய்பவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாய்த்
தெரியவரும்.

இந்த ச்ருதியின் பொருளை “ம்ருத்யு ஓடியோடிப்
பணி செய்கிறான்” என்று தர்மராஜரே அதிவிரயத்தோடு
கடோப நிஷத்தில் கூறும் ரஸம் கவனிக்கத்தக்கது. ஸம்
ஸாரி ஜீவர்களை ரக்ஷிக்கும் திருவுள்ளத்துடன் அவர்களைக்
கடாரக்ஷிக்கும் ப்ரேம வீக்ஷணங்களும் ப்ருவிகாஸங்க
ளோடு கூடியிருக்கும் பகவானுடைய நெற்றியைப் பூர்ண
சந்திரமண்டலத்தின் ஓர் ஸரிபாதி பாகம்போல் வடி
வுடையதாக வர்ணிப்பர். இரண்டு பக்ஷங்களிலும் நடு
திதியாகிய அஷ்டமியில் சந்திரனுடைய வடிவு சரிபாதி

பாகமாக இருக்கும். பாதி சந்திரமண்டலம் போன்று இருபக்கமும் வளைந்திருக்கும் லலாடத்தை இங்கே ஓர் அழகிய நர்த்தன அரங்கமாக வர்ணிக்கிறார். 'லாலாட ரங்கே' என்று இங்கே வர்ணநம். அந்த அரங்கத்தில் இரண்டு புருவக்கொடிகளான அழகிய நர்த்தகிகள் புருவ அசைப்புகளால் க்ரோதம் முதலிய பாவங்களை நடித்து அபிநயிக்கிறார்கள். பகவானுக்கு க்ரோத மென்பது ஸ்வபாவமாகக் கிடையாது. ஜகந் நியமநகார்யத்தில் அவ்வப்பொழுது அபிநயிக்கப்படுவதே. ப்ரளயாதி கோபகால ரூபங்களைப் பயங்கரமான கால புஜங்கத்திற்கு (ஸர்ப்பத்திற்கு) ஒப்பிடுவார்கள். இங்கே கோப அபிநயங்களை வர்ணிக்கையில் புருவக்கொடியான நர்த்தகிகளைப் பாம்புக்குட்டிகளுக்கு ஒப்பிடுகிறார். கர்ணங்களில் வாலிகா நாகப்பாம்பு போன்ற பூஷணங்கள் விளங்கு கின்றபடியால் பாம்புக்குட்டி போன்ற இப்புருவக்கொடிகளுக்கு அந்த வாலிகா என்ற பாம்பு வடிவமான கர்ண பரணத்தைத் தாயாக இங்கே ரூபணம் செய்கிறார். தாயின் அருகே குட்டிகள் ஆடி விளையாடுகிறதுபோல் இருக்கிறது. "பாதாத் பாதாள பாதாத்" பாதாளத்தில் நாகலோக மிருக்குமென்பர். நாகலோகாதி பாதாளங் களில் விழுவதிலிருந்து நம்மை இந்த ப்ருலதைகளி லிருந்துவரும் தயா ப்ரேம கடாசூங்கள் காப்பாற்றி மோகூதம் சேர்ப்பிக்கவேணும். 'பாதாத்' என்கிற சொல்லில் 'தாத்' என்பது ஆசாஸனம் செய்யும் ஆசீர் லிங்கப்ரயோகம் ரலிக்கத்தக்கது. "பாதாத் பாதாத்" என்று கூறுமழகு ரலிக்கத்தக்கது. 'பதகபதிகதே:' கருடவா ஹனரானபடியால் நாகலோகாதி பாதாளங் களில் விழுவதிலிருந்து நம்மைக் கை தூக்கி பகவா

னுடைய விஷ்ணு லோக வைகுண்டத்திற்கு கருடனைக் கொண்டு வாஹனம் செய்விக்கும் சாமர்த்தியத்தை வ்யஞ்ஜகம் செய்கிறார். “ஸாஸுரா: தேவ ஸங்கா:” இந்த இடத்தில் தேவர்களோடு சேர்த்து அஸுரரையும் பகவான் ஆக்ஞைக்கு உட்பட்டு நடப்பதாக வர்ணிப்பதில் அசுரர் என்பது பாதாளத்தில் பகவானுக்கு வசமாக ஆக்ஞை செலுத்தும் மஹாபலியைக் குறிப்பதாக பூர்ண ஸர்வதீயின் வியாக்யானம்.

லக்ஷமாகாராலகாலிஸ்புரதலிக
நேத்ராம்போஜ ப்ரபோதோத்
ஸுகநிப்ருததராலீநப்ருங்கச்சடாபே |
லக்ஷமீநாதஸ்ய லக்ஷயீக்ருத
விபுதகணுபாங்கபாணஸநார்த்தச்
சாயே நோ பூரிபூதி ப்ரஸவ குசலதே
ப்ருலதே பாலயேதாம் ||

லக்ஷமாகாராலகாலிஸ்புரதலிக
சசாங்கார்த்த ஸந்தர்சமீலந்
நேத்ராம்போஜ ப்ரபோதோத்
ஸுகநிப்ருததராலீநப்ருங்கச்சடாபே |
லக்ஷமீநாதஸ்ய லக்ஷயீக்ருத
விபுதகணுபாங்கபாணஸநார்த்தச்
சாயே நோ பூரிபூதி ப்ரஸவ குசலதே
ப்ருலதே பாலயேதாம் ||

(ப) லக்ஷமாகார-சந்திரனின் களங்க வடிவமான, அலகாளி - மின்னிச்சி மயிர்களின் ஸமூஹத்தால், ஸ்புரத்-விளங்குகின்ற, அலிக-நெற்றியாகிற, சசாங்கார்த்த-பாதி சந்திர மண்டலத்தை, ஸந்தர்ச - காண்பதினால், மீலத் - மூடிய, நேத்ராம்போஜ - கண்ணாகிய தாமரையின், ப்ரபோத - விகாஸத்தில், உத்ஸுக - மிக்க ஆசையுடைய, நிப்ருததர - அசைவற்ற, ஆலீந - சுற்றி ஓட்

டிக் கொண்டிருக்கும், ப்ருங்கச்சடா - வண்டுகளின் ஸமூ
ஹத்தைப்போல் ஆபே - சோபையை உடையவையும்,
லக்ஷ்மீக்ருத - பாத்ரமாக்கப்பட்ட, விபுதகண - தேவக்
கூட்டங்களையுடைய, அபாங்கபாண-கடைக்கண் பார்வை
களாகிய எய்யும் அம்புகளுடைய, அஸநார்த்தச்சாயே-
தநுவின் ஓர் பாதி போன்றதாயும், பூரிபூதி ப்ரஸவ-
யதேஷ்டமான கேஷமங்களை அதுக்ரஹிப்பதில், குசல
தே - மிக்க சாமர்த்தியமுடையவையுமான, லக்ஷ்மீநாத
ஸ்ய ப்ரஸுதே - லக்ஷ்மீபதியின் புருவக் கொடிகள், ந: -
நம்மை, பாலயேதாம் - காக்கவேணும்.

(வி) பகவானுடைய நெற்றியை அர்த்த சந்திர
மண்டலமாக முன் ச்லோகத்தில் வர்ணித்தார். “மலிநம
பி ஹி மாம்சோ: லக்ஷ்மஸ்க்ஷ்மீம்தநோதி” (சந்திரனிடத்
திலுள்ள களங்கம் போன்ற கருப்படையாளமும் சந்திர
னின் காந்தியை அதிகமாக்குகிறது) என்று காளிதாஸர்
வர்ணித்தார். அந்த களங்க லக்ஷ்மாவான லக்ஷ்மீ
(அழகு) பகவானுடைய நெற்றி எனும் அர்த்த சந்திர
மண்டத்திலும் இருப்பதாக இங்கே அழகாக ரூபணம்
செய்கிறார். நெற்றி எனும் அர்த்த சந்திர பிம்பத்தில்
திரு முடியிலிருந்து முன்னிச்சு மயிர்கள் பரவி இருக்
கின்றன. இந்த முன்னிச்சி மயிர்கள் பாதி சந்திரன்
போன்ற நெற்றியில் களங்கம் போல் விளங்கி சந்திர
களங்கம் போல் அதிக அழகு தருகின்றன. இத்தகைய
சோபையுடைய நெற்றியாகிய அர்த்த சந்திரமண்டலத்
தைக் காணவே கண்களாகிய தாமரைகள் மூடுகின்றன.
அவை மூடவே, மூடி இருக்கும் தாமரைகளைச் சுற்றி
வண்டுகள் அது மலர வேணுமே, அதிலுள்ள தேனை
அருந்த வேணுமே என்று ஆசையோடு அசங்காமல்

லயித்திருப்பதுபோல் வண்டு சமுஹம்போல கருப்புப் புருவக் கொடிகள் விளங்குகின்றன. இப்படி மூடி உள்ளதாக வர்ணிக்கப்பட்ட கண்கள் தேவ கணங்கள் சேவிக்க வருகையில் அவர்கள் மீது அன்புடன் லக்ஷ்யமாக விழுவதற்காகத் திறக்கின்றன. அந்த சமயத்தில் நம்மையும் அவை லக்ஷ்யமாகச் செய்து நம்மைக்காக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். மன்மதனுடைய அழகிய சராஸந மெனும் தனுசுக்கு ஒப்பாக இரண்டு புருவங்களையும் சேர்த்து கவிகள் வர்ணிப்பார். ஒவ்வொரு புருவமும் பாதி தனுசின் வடிவமாகும். இங்கே ஒவ்வொரு புருவக் கொடியையும் தனுசின் ஓர் பாதியாக வர்ணிக்கிறார். இந்த தனுசிலிருந்து எந்த பாணங்கள் யார் பேரில் எய்யப்படுகின்றன வென்றால் கடாக்ஷங்கள் என்கிற அம்புகள் மிக்க ப்ரேமையோடும் தையையோடும் தமக்கு லக்ஷ்யவர்கமான தேவகனாதி மேலும் நம் மேலும் எய்யப்படுகின்றன என்று கூறுகிறார். இங்கே குசலதா என்பது குசலத் தன்மை - நிபுணஸாமர்த்யமென்பதைச் சொல்லுகிறது. குசலதையை - ஸாமர்த்யத்தை உடைய ப்ருலதைகள் என்று வர்ணநம்.

रूक्षसारेक्षुचापच्युत शरनिकरक्षीणलक्ष्मीकटाक्ष-
प्रोत्फुल्लत्पद्ममाला विलसितमहितस्फाटिकैशानलिङ्गम् ।
भूयाद्भूयोविभूत्यै मम भुवनपतेर्भूलताद्वन्द्वमध्यात्
उत्थं तत्पुण्ड्रमूर्ध्वं जनिमरणतमःखण्डनं मण्डनं च ॥

ரூக்ஷஸ் மாரேக்ஷு சாப ச்யுத
சரநிகரக்ஷீணலக்ஷ்மீ கடாக்ஷ
ப்ரோத் புல்லத் பத்ம மாலா விலஸித
மஹித ஸ்பாடிகைசாந லிங்கம் ।

பூயாத் பூயோ விபூத்யை மம

புவநபதேர் ப்ருலதாத்வந்த்வமத்யாத்
உத்தம் தத்புண்ட்ரமூர்த்வம் ஜநிமரணதம:
கண்டநம் மண்டநம் ச 11

பதவுரை - ஞகூ - மிகக் கடுமையான, ஸ்மா ர -
மன்மதனுடையதான, இக்ஷ - சாப - கரும்பு வில்லி
லிருந்து, ச்யுத - நழுவிவரும், சரணிகா - அம்புகளின்
ஸமுஹத்தால், க்ஷீண - வருந்தும், லக்ஷ்மீ - லக்ஷ்மீதேவி
யின், கடாக்ஷ - கடைப்பார்வைகளாகிய, ப்ரோத் புல்லத்-
நன்குவிசுவசித்த, பத்மமாலா - தாமரைப்பூ மாலையால்,
விலலித - அழகாக விளங்குவதும், மஹித - பூஜிக்கப்
பட்டதுமான, ஸ்பாடிக - ஸ்படிகக் கல்லாலமைந்த, ஐசா
நலிங்கம் - ஈசுவரலிங்கம் போன்றதும், ப்ருலதாத்வந்த்வ
மத்யாத் - இரண்டு புருவக்கொடியின் மத்யத்திலிருந்து,
உத்தம் - மேல் நோக்கி எழுவதும், ஜநி மரணதம: -
கண்டநம் - பிறப்பிறப்புக்களான ஸம்ஸார இருட்டைப்
போக்குவதும், புவநபதே: - உலக நாயகனான விஷ்ணு
வுக்கு, மண்டநம் - அலங்காரமாக இருப்பதுமான, தத்
ஊர்த்வம் புண்ட்ரம் - அத்தகைய மஹிமையை உடைய
ஊர்த்வ புண்ட்ரமானது, ம ம - எனக்கு, பூயோவி பூத்
யை - மேல்மேலும் கேஷமங்களின் பொருட்டு, பூயாத் -
ஆகவேண்டும்.

(வி) புருவக் கொடிகளின் ஜோடியை அநுபவிக்
கையில் அதற்கு மேலுள்ள லலாடமெனும் நெற்றியை
யும் அர்த்த சந்திரமண்டலாகாரமாக அநுபவித்தார்.
லலாடம் சூன்யமன்னியில் புண்ட்ரத்தோடு விளங்குவது
தர்மமும் அழகுமாகும். பகவானுடைய நெற்றியில்
பச்சைகற்பூர மயமான ஊர்த்வ புண்ட்ரம் விளங்கிறது.

அதை ஓர் ஸ்படிகமயமான லிங்காகாரமாய் இருப்பதாக இங்கே அநுபவிக்கிறார். புருவக் கொடிகள் மன்மதனுடைய வில் போன்ற வடிவுள்ளது. மன்மதனுடையவில்லை இக்ஷுவாக வர்ணிப்பார். ஸாக்ஷாத்மன்மத மன்மதனென்று க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யத்தை வர்ணிப்பார். ருக்மிணியாக அவதரித்த தசையில் கண்ணன் விஷயமாக மன்மத பாணங்கள் அவள் ஹ்ருதயத்தின் மேல் மிகக் கடுமையாக விழுந்தன. ருக்ஷ என்பதால் அந்த பாணங்களின் உக்ரமான அஸஹ்யததன்மையை ஸூசிப்பார். 'ச்யுத' என்பதினால் ப்ரத்யும்நனான மன்மதனுக்குத்தாயான ருக்மிணி தேவியின் மேல் தன் உக்ரமான பாணங்களை மன்மதன் எரிவது ஸஹஜமும் உசிதமுமல்லாததால் அவனுடைய தனுஸின் ஸ்வபாவத்தால் கடுமையான பாணங்கள் தானாக அதிலிருந்து நழுவி ருக்மிணியைத் தாக்குகின்றன என்று ஸூசிப்பார். பரஸ்பரம் அநுராகமுள்ள தம்பதிகளின் விவாஹத்தைப் பொருத்தி வைப்பதற்கு ஈசுவர தம்பதிகளான உமாமஹேசுவரர்களைப்பூஜிக்கும் வழக்கத்தை சுகரே ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ருக்மிணி விஷயத்திலேயே காட்டியுள்ளார். "தூர்பகாயா: நமேதாதாநாகுலோ மஹேசுவர: | தேவீ வா விமுகா கௌரீ ருத்ராணீ கிரிஜா ஸதீ" (கண்ணனோடு என் விவாஹத்தை முடித்து வைக்க மஹேசுவரருக்கு இன்னம் ஆதுகூல்யம் வரவில்லையே, அவர் பத்நியாகிய கிரிஜா எனும் ஸதீ தேவியும் இன்னம் அபிமுகமில்லாமல் விமுகமாகவே இருக்கிறாள்.) என்கிற ச்லோகமும், கௌரியை வந்தனம் செய்து கோவிலிலிருந்து திரும்புகையில் த்வாரத்திலேயே அச்யுதனை ரதத்தின்மேல் கண்டாள் என்ற ச்லோகமும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கன. காம பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்ட தேவீ பகவானுடைய திருமுகத்தை த்யானக் கண்ணால்

ஸேவிக்கையில் லலாடத்திலுள்ள பச்சைக்கற்பூரமயமான ஊர்த்வ புண்டரம் ஒரு ஸ்படிகமயமான ஈசாநலிங்கம் போல் விளங்குகிறது. (அதில் ஹரித்ரா சூர்ணமான மத்யரேகை தாமரைப்பூ மாலை வரிசைபோல் காண்கிறது.) லக்ஷ்மீதேவி மன்மததாப சாந்திக்காகவும் பகவானோடு விவாஹவித்திக்காகவும் சுப்ரஸ்படிகமயமான ஈசுவரலிங்கத்தை பக்தி ப்ரேமையோடு பூஜிக்கையில் அவளுடைய வீக்ஷணங்கள் பத்மங்களைச் சொரிந்து கொண்டு ஓர் பத்ம மாலை ஸமர்ப்பிக்கிறது போல் புருவ மத்யத்திலிருந்து மேலே கிளம்பிய மத்ய மஞ்சள் ரேகை காஷி தருகிறது. இந்த ஊர்த்வ புண்டரத்தை நாம் த்யாநிப்பதால் மஹாப்ரயாண காலம் நமக்கு நேரும்போது ப்ரூமத்யத்திலிருந்து ஜீவன் வெளிக்கிளம்பும் போது அது பகவத் க்ருபையால் ஊர்த்வ கதியான தேவயாநத் தால் அதிவாஹநம் செய்விக்கப்பட்டு ஸம்ஸார மண்டலத்தை அதிக்ரமித்து இனி ஜந்ம மரணங்களே இல்லாமல் மோக்ஷத்தையடைவிக்கும் என்பதை “ஜநிமரணதம: கண்டநம்” என்று இதை வர்ணிப்பதால் விளக்குகிறார். ‘கண்டநம் மண்டநம்’ என்று சேர்த்துப் படிப்பதில் விரோதாபாஸரஸமும் ஸூசி்க்கப்படுகிறது. ஒரு ப்ரதிபக்ஷித்ரந்தத்தை கண்டநம் செய்யும் க்ரந்தம் அதற்கு மண்டநமாகாது. இங்கே நம் ப்ரதிபக்ஷியான ஸம்ஸாரத்திற்குக் கண்டனமாய் இருப்பது பகவானுக்கும் நமக்கும் மண்டனமாகிறது. கண்டனமும் மண்டனமும் ஒரீடத்தில் சேருவது அரிது.

पीठीभूतालकान्तं कृतमकुट महादेव लिङ्गप्रतिष्ठे

ललाटे नाट्यरङ्गे विकटतरतटे कैटभारे शिराय ।

प्रोद्धाद्यैवात्मतन्त्री प्रकटपटकुटीं प्रस्फुरन्ती स्फुटाङ्गं
पट्टीयं भावनाख्यां चटुलमतिनटी नाटिकां नाटये नः ॥

பீடபூதால காந்தம் க்ருதமகுட
மஹாதேவ லிங்கப்ரதிஷ்டே
லாலாடே நாட்யரங்கே
விகடதரதடே கைடபாரே: சிராய 1
ப்ரோத்காட்யைவாத்மதந்தீ
ப்ரகடபடகுடம் ப்ரஸ்புரந்தீஸ்புடாங்கம்
பட்வீயம் பாவநாக்யாம்

சடுலமதிநட நாடிகாம் நாடயேத் ந: 11

பதவுரை- பீடபூதால காந்தம் - நெற்றியின் அந்
தத்தை பீடமாகக்கொண்டு, க்ருதமகுட மஹாதேவ
லிங்கப்ரதிஷ்டே - கிரீடமாகிற மஹாதேவலிங்கம் ப்ர
திஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளதும், விகடதரதடே - அதி
விசாலமானதுமான, கைடபாரே :- கைடபசத்ரு
வான விஷ்ணுவின் லாலாடே நாட்யரங்கே - நெற்றி
யாகிற நாடகமேடையில், ஆத்மதந்தீ ப்ரகடபட
குடம் - தன்னுடைய சோம்பலெனும் தமோகுணமா
கிற உலகப்ரஸித்தமான உண்மைக்காகியை மறைக்கும்
திரையை, ப்ரோத்காட்ய - நீக்கிக் கொண்டு, (வெளியே
அம்பலத்தில் வந்து) ஸ்புடாங்கம் - தன்னுடைமேனி
அவயவங்கள் நன்றாய் மறைவன்றியில் தெரியும்படி,
ப்ரஸ்புரந்தீ - அழகுடன் ப்ரகாசித்துக் கொண்டு,
பட்வீ - மிகவும் திறமை வாய்ந்த, இயம் - இந்த, ந: -
நம்முடைய, சடுலமதிநட - சஞ்சலமாய் அசையும்
தன்மையுடைய புத்தியாகிய நார்த்தகியானவன், பாவ
நாக்யாம் - த்யாகபாவநா என்கிற, நாடிகாம் - நான்கு
அங்கங்களுள்ள நாடிகை எனும் நாடகப்ரகரணத்தை,
நாடயேத் - நடக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

(வி) இந்திலோகத்தில் பகவானுடைய லலாடத்தை ஓர் மிக விசாலமான நாட்யரங்க (நாடக அரங்க) மேடையாக ரூபணம் செய்கிறார். இதில் நடித்து ஆடும் நர்த்தகியாக நம்முடைய மதியை ரூபணம் செய்கிறார். நாடக அரங்கத்தில் நர்த்தனம் செய்வதும் நாடகங்கள் ஆடுவதும் பகவானுடைய தேவனுக்கு ப்ரீதி உண்டாக்கும் ஓர் ஆராதன யக்ருமாகும். “தேவானுமிதமாமநந்தி முநய: காரந்தம்க்ரதும் சாக்ஷ ஷம்” என்று காளிதாஸர் நர்த்தனம் செய்வதைத் தேவர்களை ஆராதிக்கும் ஓர் இன்பக்கண் காக்கி யக்ருமென்று வேதங்களும் பெரியோரும் பணித்ததாக மானவிகாக்ரியித்ரத்தில் நர்த்தகலையின் ப்ரபாவத்தை வர்ணித்தார். நாடக அரங்கத்தில் நடராஜர் என்றும், நடனஸபாபதி என்றும் ப்ரஸித்தரான மஹாதேவ லிங்கத்தை ப்ரதிஷ்டை செய்வது வழக்கமாக இருந்ததாக நினைக்கலாம். பகவானுடைய நெற்றிக்கு மேல் முடிவுவரையில் கிரீடம் பொருந்தியுளது. அந்தக்கிரீடத்தையே மஹாதேவலிங்கமாகவும், அதற்கு லலாடம் பீடமாகி, அதன் மேல் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது போல் இங்கே ரூபணம். நாடிகை என்பது 4-அங்கங்களாலமைந்த நாடக ப்ரகரணமான ப்ரபந்தம். பாவனை என்பது த்யானத்தைச் சொல்லும். “த்யானாத் ச” என்கிற ப்ரஹ்ம ஸ-உத்ர பாஷ்யத்தில்

“यथा ध्यायति प्रोषितनाथा पतिं या पतिं प्रति सोऽक्ण्ठा सैवमुच्यते”

என்று ஸாதித்தபடி பதியாகிய பகவானைவிட்டுப் பிரிவாற்றாமல் சேரவேணுமென்ற மிகுந்த ஆவலாகிய உத்கண்டையான காதலும் த்யானத்தில் சேர்ந்தது.

“कैशिकयज्ञैश्चतुर्भिश्च युक्ताङ्गैरिव नाटिका”

என்று தசரூபகத்தில் தரிகருரைத்ததையும்,

“नर्मतपुञ्जतत्स्फोटतद्भैश्चतुरङ्गिका”

என்ற லக்ஷண ச்லோகத்தையும் பூர்ண ஸர்வதீ இங்கே உதாஹரித்துள்ளார். நான்கு அவயவாங்கங்களினால் அமைந்த பாவனையை நான்கு அங்கங்களுடைய நாடிகா ப்ரபந்தமாக இங்கே ரூபணம், நம்முடைய மதி என்னும் நர்த்தகி பகவான் விஷயத்தில் ப்ரேம பாவனையை இந்த நான்கு அங்கங்களோடு ஓர் நாடிகா ப்ரபந்தத்தை நடிப்பது போல் மிக விசாலமான சந்திர மண்டலம் போன்ற பகவானின் லலாட் நாடகமேடையில் நடிக்கவேண்டுமென்று இங்கே ஆசையை விளக்குகிறார். “நாடயேத்” என்பது 10-வது தாதுகணமாகிய சுராதியில் சேர்ந்தது. ஸ்வார்த்தேணிச் ப்ரயோகம். நாடகமேடையில் திரையை நீக்கித் திறந்துகொண்டு நடி வெளிவந்து நடநம் செய்வன். இங்கே மதி என்றும் நடிக்கும் தனக்குப் பதியான பகவானிடத்தில் ப்ரேமை இருக்கவேண்டியதைத் தன் ஸ்வரூபத்தையும் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் அறியாதபடி மறைக்கும் அநாதி அக்ஞானமே திரையாகும். இப்பொழுது க்ஞானோதய காலத்தில் அந்தத் திரையை நீக்கித் தள்ளிவிட்டு தன்னுடைய சுத்தமான ஸ்வரூபமும் அங்கங்களும் நன்கு பிரகாசிக்கும்படி செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதை இங்கு 3-ம் பாதத்தில் அழகாக வர்ணிக்கிறார். ‘உத்காட்ய’ என்பது அக்ஞானத்திரையை நீக்குவதையும்; ‘ப்ரஸ்புரந்தீ ஸ்புடாங்கம்’ என்பது அழுக்கடைந்து கச்மலமாய் இருந்ததனை நீங்கி ஸ்வபாவமாய் இருக்கவேண்டிய ஸ்வச்சஸ்வரூபத்தோடு ஸ்புரிப்பதையும் குறிக்கின்றன.

இந்த தயானமெனும் க்ஞானயக்ஞக்ரதுவில் முடிவு
வந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது க்ரதுக்களில் டைசியில்
நாடகப்ரபந்தத்தை நடித்து தேவதாராதனம் செய்வதை
அநுஸரித்து இங்கே நாடகப்ரபந்தத்தை நடிக்கும்
ப்ரஸ்தாவம் செய்வது மிகவும் ரஸிக்கத்தக்கது. தேவர்
களுக்கு ப்ரியமான, காந்தமான சாக்ஷுஷ்க்ரதுப்ரஸ்தா
வம் இங்கே செய்யப்படுகிறது.

மாலாலிவாலிதாந்: குவலயகலிதா ஸ்ரீபதே: குந்தலாலி
காலிந்யாருஹ மூர்நோ ஸ்ரீபதே: குந்தலாலி
ராஹுர்வாயாதி வக்த்ரம்
லோகைராலோகயதே யா ப்ரதிசது ஸததம்
ஸாகிலம் மங்களம் ந: ||

மாலாலிவாலி தாம்ந:

குவலய கலிதா ஸ்ரீபதே: குந்தலாலி
காளிந்த்யாருஹய மூர்த்நோ களதி
ஹரசிரஸ் ஸ்வர்த்துநீ ஸ்பர்த்தயா நு |
ராஹுர்வாயாதி வக்த்ரம்
ஸகல சசிகலா ப்ராந்தி லோலாந்தராத்மா
லோகைராலோகயதே யா ப்ரதிசது ஸததம்
ஸாகிலம் மங்களம் ந: ||

(ப), அலிதாம்ந: ஸ்ரீபதே: - கரிய தேன்வண்டு
போல் கரும் தேஜஸ்ஸோடு பாவிக்கும் லக்ஷ்மீ பதியி
னுடைய, குவலய கலிதா - கரிநெய்தல் புஷ்பங்களால்
தொடுக்கப்பட்ட, மாலாலிவ - புஷ்பமாலையோன்ற, யா
குந்தலாலி - எந்தத் திருக்குழல்கற்றை, காளிந்தி-யமுநா
நதி, ஹரசிரஸ்ஸ்வர்த்துநீ ஸ்பர்த்தயா - சிவனுடைய
சிரவிலிடம் பெற்று ப்ரவஹிக்கும் ஸ்கா நதியோடு

போட்டிபோடும் எண்ணத்தால், ஆருஹ்ய - தலையிலேறி,
 மூர்த்ந: - சிவிலிருந்து, களதி து - ப்ரவஹித்து விழு
 கிறாளோ, (என்றும்), வா - அல்லது, ராஹு: - தலை
 என்கிற அவயவம்மட்டுமான ராகுவெனும் சாயாக்ரஹம்,
 ஸகல சசிகலா ப்ராந்தி லோலாந்தராத்மா - ஸம்பூர்ண
 மான சந்திரனோ என்று (திருமுகத்தைக்கண்டு) பிர
 மித்ததினால் சஞ்சலமான புத்தி உடையவனாய், வக்த்ரம் -
 திருமுகத்தைக்குறித்து, ஆயாதி - பாய்ந்து வருகிறானோ,
 (என்றும்), லோகை: - ஜனங்களால், ஆலோக்யதே -
 உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, ஸா - அந்தத் திருக்குழல்
 கற்றை, ந: - நமக்கு, அகிலம் மங்களம் - ஸர்வ மங்க
 ளத்தையும், ஸததம் - ஓயாமல் எப்பொழுதும், ப்ரதி
 சது - தந்தருளவேணும்.

(வி) பகவானுடைய திருமேனியை த்யானம்
 செய்துகொண்டுவரும் க்ஞானயக்ஞமான இந்த ஸ்தோத்
 ரம் புருஷோத்தமனுடைய உத்தமாங்க வர்ணநமாகிய
 முடிவுக்கு வரும் ஸமயம். ஈசுவர மூர்த்தியை நன்கு
 த்யானிக்கும் ஜ்ஞான யஜ்ஞத்தில் முடிவில் சிவலில்
 கங்காப்ரவாஹாநுபவம் வருவதால் அந்த யஜ்ஞத்திற்கு
 மாநஸ அவப்ருத கங்காஸ்னான வித்தி ஸம்பவிக்கிறது.
 அதுபோல் விஷ்ணுமூர்த்தியின் தனி அவயவங்களின்
 க்ரமிகமான த்யானமான யஜ்ஞத்தில் சிவஸ் எனும்
 சரமாவயவத்யானத்தில் யமுநா நதியில் அவப்ருத ஸ்நா
 நம் மாநஸமாக வித்திக்கும்படி சிவஸிலுள்ள இருமைக்
 கார்தியலைக்கும் கருநேய்தல்மாலையணிந்த கருங்குழல்
 களைக் கருநீர் ப்ரவாஹமான யமுநா நதியாக உத்ப்ரே
 க்ஷித்து அநுபவிக்கிறார்.

“ इमं मे गंगे यमुने सरस्वति ”

என்கிற ச்ருதியில் கங்கையையும் யமுனையையும் புண்ய மஹா நதிகளில் சேர்த்துப் பரிகணகம் செய்திருந்தும்,

“ भवाङ्गपतिं तोयं पवित्रमिति पस्पृशुः ”

என்று ராமாயணத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டபடி கங்கைக்கு ஈசுவர கிரஸ் ஸ்பர்சத்தால் பரிசுத்தி ஏற்றம் கிடைத்தது போல தனக்கும் த்ரிமூத்திகளில் ஒருவரான விஷ்ணுவின் கிரவிலிப் ப்ரவஹிக்கும் ஸ்பர்ச பாக்யம் பெற்று அந்தக் குறை தீர்த்துக் கொள்ள யமுனை பகவானின் கிரவிலேறி வெள்ளமிட்டு அலைக்கிறதோ என்று பகவானுடைய திருக் குழற்கற்றைகளை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார். காளிந்தி நதி கண்ணனைநாயகனாக அர்ஜுனன் மூலமாய்வரித்து அவ்ந்த மஹிஷிகளில் ஓர் மஹிஷியானான்.

“ मूर्धनिं पश्युरारोह ”

என்கிற வேதாசீர்வசநப்படி பதியின் கிரவிலி ஆரோஹம் செய்வது அவனுக்கு ந்யாயப்ராப்தமான ஓளசித்ய மென் பதையும் “ आरुह्य मूर्धनः ” என்று மேல் குறித்த ச்ருத்யது ஸாரியான பதரசனையால் ஸூசிக்குறார். பகவானுடைய திருமுக மண்டலம் ஸகல கலைகளாலும் பூர்ணமான பூர்ணசந்திர மண்டலம் போல் ப்ரகாசிக் கிறது. இந்தப்பூர்ண சந்திர சந்திரமண்டலத்தின் மேல் பாகத்தில் கருமையான இருட்டு நள்ளிருளாய் ப்ரகாசிக் கிறது திருக்குழல். அது எப்படிப் பொருந்தும்? அதை ஒருவாறு உத்ப்ரேக்ஷையால் பொருத்துகிறார். பூர்ண சந்திரமண்டலத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு தன்னுடைய இருட்டினால் மூடிவிட வேண்டுமென்று சாயாக்ரஹமான ராகு சமயம் பார்த்து காத்துக்கொண்டே இருப்பன்.

ராகு எனும் சாயா க்ரஹம் சிரஸ் என்ற ஓர் அவயவமாக மட்டுமேயுள்ளது. பகவானுடைய சிரஸில் தலையோடு தலையாய் இருட்டு மயமான தன் ரூபத்தோடு பூர்ணமாகக் குழலாகப்பொருந்தி இருக்கிறானே என்று நினைக்க இடமாகிறது. பகவானின் திருமுகம் நித்யமும் பூர்ணசந்திரன்.

“विश्वमाप्याययन् कान्त्या पूर्णेन्द्रयुततुल्यया ”

என்ற மஹர்ஷிகள் வர்ணரப்படி பதினாயிரம் பூர்ணேந்துக்கள் சேர்ந்து ப்ரகாசிப்பது போன்ற பகவானுடைய திருமுகத்தைக் கவ்விப்பிடிக்க ஆசை மிகுதியால் லோலமான மனதினால் சிரஸாகிய தன்மேனி முழுவதும் அசங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“लोलान्तरात्मा ”

என்பதால் இருட்டாகிய அவன் வடிவம் சேதனனாகிய அவனுடைய மனதின்சாஞ்சல்யத்தால் அலைத்துக்கொண்டே இருக்கிறதென்பது ஸூசிசிக்கப்படுகிறது. ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களுக்கெல்லாம் ஜ்யோதிஸ்ஸும் விகாரலேசத்திற்கே இடமில்லாமல் நித்யாவ்யயமுமான பகவந்முக ஜ்யோதிஸ்ஸை ராகு க்ரஹிப்பது அஸாத்யமே. ஆகிலும் அவன் ஆசையினால் இந்த அபூர்வ பூர்ண சந்திர ஜ்யோதிஸ்ஸை க்ரஹிக்க லோலனாய் நித்யமாக சிரவிலே பொருந்தியிருக்கிறானே என்று உத்ப்ரேக்ஷ.

सुसाकाराः प्रसुप्ते भगवति विबुधैरप्यदृष्टस्वरूपाः

व्यासव्योमान्तरालास्तरलमणिरुचा रञ्जिताः स्पष्टभासः ।

देहच्छायोद्गमाभाः रिपुवपुरगरुष्ठोषरोषाग्नि धूम्याः

केशाः केशिद्विषो नो विदधतु विपुलक्लेशपाशप्रणाशम् ॥

ஸுப்தாகாரா: ப்ரஸுப்தே பகவதி
 விபுதைரப்யத்ருஷ்ட ஸ்வரூபா:
 வ்யாப்தவ்யோமாந்தராளா: தரளமணிஞ்சா
 ரஞ்சிதா: ஸ்பஷ்டபாஸ: |
 தேஹச்சாயோத்கமாபா: ரிபுவபுரகருப்லோஷ
 ரோஷாக்நி தூம்யா:
 கேசா: கேசி த்விஷோ நோ விததது
 விபுலக்லேச பாசப்ரணாசம் ||

பதவுரை:- (ஜடாகேசபக்ஷயோஜனை) பகவதி - பக
 வாநான கேசவன், ப்ரஸுப்தே - சயந்திற் கு ஆரம்பிக்
 கையில், ஸுப்தாகாரா: - ஜடைகளானவையும், விபுதை
 ரபி - தேவர்களாலே கூட, அத்ருஷ்ட ஸ்வரூபா: - ஸ்வ
 ரூபம் தெளிவாக அறியப்படாதவையும், வ்யாப்தவ்யோ
 மாந்தராலா: - ஆகாச இடைவெளிகளை யெல்லாம் பவி
 யவையும், தரளமணிஞ்சா-மின்னிக்கொண்டிருக்கும் நீல
 மணியின் காந்தியால், ரஞ்சிதா: - பூசப்பட்டவையும்,
 ஸ்பஷ்டபாஸ: - வ்யக்தமான ப்ரபைகையுடையவையும்,
 தேஹச்சாயோத்கமாபா: - திருமேனியின் கருமை ப்ர
 பைகள் மேலே கிளம்பியதுபோல் காணப்படுபவையும்,
 ரிபுவபுரகரு ப்லோஷரோஷாக்நி தூம்யா: - சத்ருக்களின்
 சரீரங்களாகிய அகில்கட்டைகளை எரிக்கும் கோபாக்கி
 யின் தூம ஸமூகம் போன்றவையுமான, கேசித்விஷ: -
 கேசி என்னும் அஸுரக் குதிரையைக் கொன்ற பகவா
 னுடைய, கேசா: - கேசங்கள், ந: - மூடைய, விபுல
 க்லேச பாசப்ரணாசம் - ரொம்பவும் விஸ்தீர்ணமான
 க்லேசங்களாகிய பந்தக் கயிறுகளின் ஈசத்தை, விததது-
 விளைவிக்கவேண்டும்.

பதவுரை:- (மேகபக்ஷயோஜனை) பகவதி - பகவான், ப்ரஸுப்தே - ப்ரளயத்தை ஸங்கல்பித்து நித்ரையை ஆரம் பிக்கையில், ஸுப்தாகாரா: - முன்பு காணாமலிருந்த வையும், விபுதைரபி - தேவர்களாலும், அத்ருஷ்டஸ்வ ரூபா: - பார்க்கப்படாதவையும், வ்யாப்த வ்யோமான்த ராளா: - ஆகாச இடவெளி முழுவதையும் வ்யாபிததவை யும், த்ரளமணிருசா - சஞ்சலமான ரத்ந காந்திபோன்ற காந்தியுடைய மின்னலால், ரஞ்ஜிதா: - சோபிப்பவை யும், ஸ்பஷ்டபாஸ: - நன்றாய் நீல உருவம் விளங்குபவை யும், தேஹ்ச்சாயோத்கமாபா: - (பகவானுடைய) திரு மேனியின் நீல காந்திகளின் பரப்புப் போன்றவையும், ரிபுவபுர கருப்லோஷரோஷாக்நி தூம்யா: - சத்ரு ரூப மான அஹில் முதலிய கட்டைகளை எரிக்கும் அக்நியினு டைய தூம சமுஹமானவையுமான, கேசா: - ஜலத்தை வர்ஷிக்கும் அதிகாரமுள்ள மேகங்களான, கேசித்விஷ: கேசா: - கேசி எனும் அசுரனைக் கொன்ற பகவானின் கேசபாசங்கள், ந: - நம்முடைய, விபுலக்லேச பாச ப்ரணாசம்-மிக்க க்லேசபாசங்களின் நாசத்தை, விததது - செய்யவேண்டும்.

விசேஷவுரை:- பகவானுடைய கேசங்கள் அநாதி காலமாய் நம்மைப் பீடிக்கும் க்லேசங்களென்னும் ஸம் ஸார பந்த பாசங்களை அடியோடு வேரறுத்து நம்மை மோக்ஷணம் செய்யவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். யோகஸூத்ரப்படி க்லேசங்களாவன - அவித்யா, அஸ் மிதா, ராகம், த்வேஷம், அபிவேசம் என்பவை. அநாத் மாவில் ஆத்மபுத்தி செய்வது அவித்யையின் கார்யம். அநித்யத்தை நித்யமென்றும், அசுத்தத்தைச் சுத்தமென் றும், துக்கத்தை ஸுகமென்றும், அநாத்மாவை ஆத்மா

வென்றும் தப்பாக எண்ணி நடப்பதும் அவித்யைபின் கார்யம். அவித்யைக்கு தமஸ், மோஹம், மஹாமோஹம், தாமிஸ்ரம், அந்த தாமிஸ்ரம், என்று ஐந்துபர்வங்கள். (சுத்த நிர்விகார சைதன்ய சக்தியை டேபாக்கு சக்தியோடு ஒன்றாக ப்ராந்தியால் பாவிப்பது) அஸ்யதா என்று யோகஸூத்ரம் 2-6.

“கேசவ: க்ஷனாசன:”

என்ற மஹர்ஷி வசநம் ப்ராஸித்தம். நரகத்தில் வேகு கிறவனைப்பார்த்துப் படர்கள் கருணையால் “க்லேசநாசக னான கேசவன் உன் காதில் விழவில்லையோ விழுந்திருந் தா” இப்படி இந்த அவஸ்தை உனக்கு ஏன்வரும்”என் பார். கேசவனென்றும் திருநாமத்திற்குப் பல ஆர்ஷநிர்வச னங்கள் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி காட்டியவற் றில் “கேசவ: கேசி ஹந்தா” “கேசவ: கேசி ஹந்தா” என்றும் “புராதனகேசவான் கேசவ:” (கேசி எனும் அச்வரூபியான அசுரனைக்கொன்றவன் கேசவன், அழகிய கேசங்களை உடையவன் கேசவன்) என்ற இரண்டு நிர்வசநங்களையும் “கேசவ: க்ஷனாசன:” என்ற ஆர்ஷநிர்வசநத்தையும் இந்த ச்லோகத்தில் ஸ்வாமிநினைத்து அழகிய கேசங்களை உடை யவரும் கேசிசத்ருவுமான கேசவன் நம்முடைய க்லேசங் களை நாசம் செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார். இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் த்யானம் செய்யப்படும் நாராயணன் மஹாதபஸ்வியான முநி என்பது ப்ராஸித்தம். அந்த தபஸ்வியான முநியின் கேசங்கள் ஜடையாக இருக்கின்றன என்பதையும் இங்கே கேசங் கள் ‘ஸுப்தா காரா:’ என்று முதலிலேயே குறிக்கிறார்.

“सुप्ता जालिनी गरुडा जटा”

என்கிற வைஜயந்தீரிகண்டு வசந்தைப் பூர்ண ஸரஸ்வதி உதாஹரித்தார்.

“स मुक्तामणि विद्योतं स चन्द्राम्भोद वर्चसम् ।

जटाया मण्डलं कृत्स्नं विभ्रत् कृष्णवर्पुर्हरिः”

என்கிற ஹரிவம்ச ச்லோகம் இங்கே பூர்ண ஸரஸ்வதி யால் உதாஹரிக்கப்பட்டது. ப்ரளயகால மேகங்களா கவும் கேசங்களை இங்கே நிரூபிப்பதாக மேலே பதவுரை யில் குறிக்கப்பட்ட 2-வது யோஜனையும் பூர்ண ஸரஸ் வதியால் காட்டப்பட்டது,

“ईशस्य केशान् विदुस्सुवाहान्”

என்ற ஸ்ரீ பாகவத வர்ணிதமான த்யாகப்ரகாரத்திற்கு இதுசேரும். ‘கேச’ என்கிற பதத்தை ‘க’ என்ற அக்ஷர பதத்தால் சொல்லப்படும் ஜலத்திற்கு ஸ்வாமியான மேகத்தையும் கேச சப்தம் சொல்லும் என்ற யோக வ்யுத்பத்தியை பூர்ண ஸரஸ்வதி காட்டினார். மோக்ஷ மென்பது ஆத்யந்திக ப்ரளயம் என்று பராசார் காட்டி யுள்ளார். இந்த மோக்ஷப்ரஸ்தாவத்தில் ப்ரளயத்தின் நினைவு சேரலாம். ப்ரளயத்தைப் பகவானுடைய ஸ்வாப மென்பர். ஸ்வாபமெனும் ப்ரளயத்தைப் பகவான் தொடங்குகையில், அதாவது பகவான் ப்ரஸுப்தரா கையில் அவருடைய கேசங்களும் ஸுப்தாகாரங்களாய் இருக்கின்றன என்று ஸுப்தா என்று ஜடாவாசிபதத் தை ப்ரயோகித்ததின் ரஸம். ப்ரளயகாலத்தில் ஆகாசம் முழுவதும் ஸம்வர்த்தகாதி மேகங்கள் நிறைந்திருக்கும். பகவானுடைய கேசங்கள் மேகங்களைப் போலத் திகந்தங்

களை வ்யாபித்திருக்கின்றன. மேகங்களில் மின்னல்கள் போல் கேசங்களில் மணிரத்னங்கள் மின்னுகின்றன. நீலமேக வர்ணமான திருமேனியின் நீலக்காந்த களை திருமுடியில் மேகஸத்ருசமான இருங்கேசங்க ளாக விளங்குகின்றனவோ என்று தோன்றுகிறது. ஆசிரிதர் களுடைய சத்ருக்கள் மீது கிளம்பும் கோபாத்தியின் புகைகளோவென்று இருண்டகேசங்கள் தோன்று கின்றன.

“धूमज्योतिस्सलिलमरुतां सन्निपातः क्रमेणः”

என்றபடி மேகங்கள் பாஷ்பதூமங்களாகும்.

यत् प्रत्युसरत्प्रवरपरिलसद्भूरिरोचिप्रतानसूत्या

मूर्तिमुरारेद्युमणिशतचितव्योमवदुर्निरीक्ष्या ।

कुर्वत्पारेपयोधि ज्वलदकृशशिखाभास्वदौर्वाग्नि शङ्का

शश्वन्नः शर्म दिश्यात् कलिकलुषतमपाटनं तत्किरीटम् ॥

யத்ர ப்ரத்யுப்த ரத்நப்ரவபரிலஸத்

பூரிரோசிஷ்ப்ரதாந ஸப்பூர்த்யா

மூர்த்திர்முராரேர் த்யுமணீசத

சிதவ்யோமவத் தூர்நிரீக்ஷயா |

கூர்வத்பாரே பயோதி ஜ்வலதக்ருச

சிகாபாஸ்வதௌ வார்க்நி சங்காம்,

சச்வந்ந: சர்ம திச்யாத்

கலிகலுஷதம: பாடநம் தத் கிரீடம் ॥ 47

பதவுரை:- யத்ர - எந்த கிரீடத்தில், ப்ரத்யுப்த - இழைக்கப்பட்ட, ரத்நப்ரவா - உயர்ந்த ரத்னங்களில் இருந்து, பரிலஸத் - சுற்றி வீசும், ரோசிஷ்ப்ரதாந - காந் திப்பரப்புக்களுடைய, ஸப்பூர்த்யா - ப்ரகாசத்தினால்,

முராரே: - பகவானுடைய, மூர்த்தி: - திருமேனி, த்யு
மணிசதசித - நூற்றுக்கணக்கான சூர்யன்களின் ஒளி
வளர்த்தியோடு கூடிய, வ்யோமவத் - ஆகாசம் போல்,
தூர்நிரீக்ஷ்யா - பார்க்க கண்கூசும்படியாய் உளதோ,
பாரேபயோதி - சமுத்ரத்தின் கரையில், ஜ்வலதக்ருசசி
காபாஸ்வத் - எரியும் ஓராளமான ஜ்வாலையோடு ப்ரா
காசிக்கும், ஒளர்வாக்நி சங்காம் - படபாக்நியோ என்கிற
சங்கையை, சூர்வத் - உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருப்பதும்,
கலிகலுஷதம: பாடநம் - கலியின் மாசாகிற இருட்டை
(அக்ஞானத்தை) பிளந்தெரிவதுமான, தத் கிரீடம் -
அந்த கிரீடம், ந: - நமக்கு, சச்வத் சர்ம-சாச்வத ஸுக
மென்று ப்ரஸித்திபெற்ற மோக்ஷ இன்பத்தை, திச்
யாத் - அளிக்கவேணும்.

விசேஷ உரை:— விச்வரூபமாகப் பகவானுடைய
அஸ்தாபூஷணாதி பரிகரங்களையும், அவயவங்களையும்
அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற த்யாக்யோகம் முடிவுக்கு
வருகிறது. இப்படி அநுபவிக்கப்படும் பகவான் விச்வம்
முழுவதிற்கும் ஈச்வரனாய் மூர்த்தாபிஷித்தன் என்பதை
விளங்கச் செய்வது திருமுடியிலுள்ள கிரீடம். அதில்
பொதிந்திருக்கும் ரத்னங்களின் கார்தி, திருமேனி முழு
வதையும் அநேக சூர்யப்ரகாசங்கள் ஏககாலத்தில் ஆகா
சத்தில் கூடியிருப்பதுபோல் சூழ்ந்திருப்பதால் அதை
ஸேவிப்பதற்கு கண்கூசுதலால் மிக்க அரிதாயிருக்கிறது.
திருமேனித்யாக முடிவில் திருமுடியிலுள்ள கிரீட ரத்நங்
கள் த்யானிப்பவருக்குத் திருமேனி முழுவதையும் ஓர்
மங்களார்த்தி தீபம்போல் சேவிப்பதற்கு எடுத்துக்
காட்டுவதாக அநுபவம். கீதையின் ஏகாதசாத்யாயத்
தில் பகவானுடைய ஸர்வேச்வரத்வத்தைக் காட்டுவதற்
காக ஐச்வரமான விச்வரூபத்தைக் காட்டியருளும்போது

‘दिवि सूर्य सहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता ।

यदि भाः सदृशी सा स्यात् भासस्य महात्मनः ॥

ஆகாசத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சூர்யர்கள் ஏககாலத்தில் உதித்தார்களேயானால் அவர்களுடைய ஒளி எப்படி இருக்குமோ, அது ஒருக்கால் அந்த பரமாத்மாவின் ஒளிக்கு ஒக்கலாம் என்று ஸஞ்ஜய வர்ணித்ததையே இங்கே ஸ்வாமி நினைத்து அநுபவிக்கிறார் என்பது திண்ணம். திருமேனியை ஆகாசமானவும், கிரீடரத்நங்களை அநேகசூர்யர்களாகவும் அநுபவிக்கிறார். நீலக்கடல் போல் பரப்போடு ஒளியலைக்கும் திருமேனியை ஜலதி எனும் கடலாகவும் அக்கடலுக்கு ஈப்பாலுள்ள கிரீட ஜ்வாலைகளை படபாழுகாக்கி ஜ்வாலைகளாகவும் அநுபவிக்கிறார். கடலில் நடுவில் படபாக்கி இருக்கும். அக்கரையிலிருக்காது. இந்த அபூர்வமான நீலக்கடலில் படபாக்கி அக்கரையில் இருப்பதுபோல் அதிசயோக்தி. இந்த படபாக்கி ப்ரஸ்தாவமும் திருமேனியை கர்மங்களாகிய பாபங்களைக் கொளுத்தும் ஜ்ஞாநாக்ரியோ என்று அநுபவம்.

“तेषां सुखं शाश्वतं नेतरेषु”

என்கிற ச்வேதாச்வதர ச்ருதியில் சாவதஸுகமென்று மோக்ஷத்தை வர்ணித்ததை அநுஸந்து இங்கே “शाश्वतं शर्म” என்று வர்ணிக்கிறார். “श” என்பது சுகம். அக்ஞாந இருளின் ச்சேதந பூர்வகமாமோக்ஷமெனும் நித்யப்பகல் விடிவு உண்டாவதை கலிகலுஷதம: பாடநம்” என்று விளக்குகிறார்.

भ्रान्त्वा भ्रान्त्वा यदन्तस्त्रिभुवनगुरुरप्यब्दकोटैरनेका
 गन्तुं नान्तं समर्थो भ्रमरइव पुनर्नामिनालीक नाणात् ।
 उन्मज्जन्नुजितश्री त्रिभुवनमपरं निर्ममे तत्सदृक्षं
 देहाम्बोधिः स देयानिरवधिरमृतं दैत्यविद्वेषिणो नः ॥

ப்ராந்த்வா ப்ராந்த்வா யதந்தஸ்த்ரி
 புவந குருரப்யப்தகோட ரநேகா:,
 கந்தும் நாந்தம் ஸமர்த்தோ
 ப்ரமரஇவ புநர்நாபி நாளீகநாளாத் |
 உந்மஜ்ஜந்நூர்ஜித ஸ்ரீஸ்த்ரி
 புவநமபரம் நிர்மமே தத்ஸத்ருக்ஷம்,
 தேஹாம்போதி: ஸ தேயாத் நிரவதி
 ரம்ருதம் தைத்ய வித்வேஷிணோ ந: || 48

பதவுரை:— த்ரிபுவனகுருரபி - மூன்று லோகங்
 களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவும் பிதா மஹர் என்று ப்ரவித்தி
 பெற்றவரான ப்ரஹ்மதேவரும், யதந்த: - எந்த (பக
 வானுடைய அகண்ட திருமேனியாகிற நீலக்கடலிற்குள்,
 அநேகா: அப்தகோட: - எத்தனையோ கோடி வர்ஷ
 காலம் ஓயாமல், ப்ரமரஇவ - வண்டுபோல், ப்ராந்த்வா
 ப்ராந்த்வா - சுற்றிச்சுற்றி வந்து, அந்தம் கந்தும் ந ஸமர்
 த்த: - முடிவைக்கடக்க ஸாமார்த்யமற்றவராய் இருந்து,
 புந: - பிறகு, நாபிநாளீகநாளாத் - உந்திக்கமலத்தின்
 தண்டுவழியாக, உந்மஜ்ஜந் - மேலே கிளம்பி, ஊர்ஜித
 ஸ்ரீ: - மிக்க வலிமை பெற்றவராய், தத்ஸத்ருக்ஷம் - பக
 வானின் திருமேனிக்கடலினுள்ளே முன்பார்த்த மூவுல
 கம் போலுள்ள, அபரம் த்ரிபுவநம் - மற்றோர் மூவுலகை,
 நிர்மமே - படைத்தாரோ, ஸ: - அந்த, நிரவதி: - எல்லை
 யற்ற, தைத்யவித்வேஷிண: தேஹாம்போதி: - தைத்யாரி

என்று ப்ரஸித்தனை விஷ்ணுவின் திருமேனி சமுத்
திரம், ந : - நமக்கு; அம்ருதம் - மோக்ஷாம்ருதத்தை,
தேயாத் - தந்தருளவேணும்.

விசேஷவுரை :- திருமேனி அவயவங்களின் ஸ்தோத்
திரம் முடிவிற்கு வருகிறது. பகவானது திருமேனி ஓர்
எல்லையற்ற நீலசமுத்திரம். அதை முழுவதும் இந்த
ஸ்தோத்திரத்தால் அநுபவத்து வர்ணித்து விட்டோ
மென்று நினைக்கலாகாது, ஓர் வண்டுபோல் அங் முயிங்
கும் அதற்குள் ப்ரமணம் செய்ததே ஒழிய அந்தத்தை
அடைய ஸாமர்த்யமேயில்லை. த்ரிபுவங்க னையும்
படைத்த விசுவகுருவான ப்ரஹ்ம தேவரும் இக்கடலுக்
குள் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ப்ரளயகாலத்தில் உள்ளே சுற்றிச்
சுற்றிவந்து முடிவைக்கான இயலாமல் கடைசியில் ராபி
கமலநாளத்தின் மூலமாய் வெளிவந்து பிறகு பகவா
னுடைய அநுக்ரஹ பாக்யத்தால் வலிமைபெறும் ஸ்ரீயை
மிகப்பெற்று

“सूर्याचन्द्रमसौ धाता यथा पूर्वमल्पयत्”

என்றபடி ப்ரளயத்தில் உள்ளே இருந்த ஜகத்தைப் ேபால்
மற்றோர் புதிய மூவுலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார். ப்ராக்ருத
கடலானபாற்கடல் ஸாக்ஷாத் பகவான் தலைமையில்கடை
யப்பட்டாலும், அது ஸாமான்யமான ப்ராக்ருதாப்ருதத்
தைக் கொடுக்குமேயொழிய மோக்ஷாம்ருதத்தைக்
கொடுக்க வல்லதல்ல. பகவானுடைய திருமேனி எனும்
கடல் த்ரிபுவந் குருவல்லாத வேதாந்தசார்யர்கள் தங்
களுடைய மதி எனும் மத்தினால் அல்பம் கடைந்தாலும்
மோக்ஷாம்ருதத்தைத்தரும் ஒளதார்முடையது. ஸ்ரீ
பாகவதம் தசம ஸ்கந்தம் 14-வது அந்ரயத்தில் ப்ரஹ்ம
ஸ்துதியில்

“जगत्त्रयान्तोदधिसंलुवोदे नारायणस्योदर नाभिनालात् ।

विनिर्गतोऽजस्विति वाङ् न वै मृषा किं त्वीश्वर त्वन्न विनिर्गतोसि ॥”

என்கிற ச்லோகம் இங்கே இக்கவி ரெஞ்சிலுவதாக நினைக்கலாம். இதற்கு முன் ச்லோகத்தில் “தாயின் கர்ப்பத்தினுள்ளே இருக்கும் சிசு தன் கால்களால் அவை களை ஆட்டிக்கொண்டு, மாதாவைத் உதைத்தாலும் அது தாய்க்கு அபராதமாகுமோ, உலகத்தில் ஸத் என்றும், அஸத் என்றும் பெயரால் அழைக்கப்படும் நச்வரமும் அநச்வரமுமான எந்த வஸ்து தான் உமக்கு உள் அன்னி யில் வெளிப்பட்டதாய் இருக்கக்கூடும்” என்று ப்ரஹ்மா கூறினார். தாய் கர்ப்பத்தில் சிசு இருப்பதுபோல ஸர்வ லோகத்திற்கும் தாயும் தந்தையுமாய் ஸர்வலோகத்தையும்தன்னுள்ளே அடக்கிவைத்திருக்கும் உம் கர்ப்பத்திற்குள் இருக்கும் உம் சிசுதானே நான். நான் செய்த பாத தாடநம் போன்ற அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டியதே என்று அந்த ச்லோகத்தின் கருத்து.

அதற்குமேல் ப்ரளயத்தில் நீர் என்னுடைய உதரத்திலிருந்தாலும் என்னுடை நாபித்தாமரையின் தண்டு வழியாக நீர் வெளியே வந்து உள்ளே ப்ரளயத்தில் இருந்த உலகம்போல் வேறு த்ரிபுவரத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிற வரல்லவோ? எந்தத் தாமரை வழியாய் நீர் வெளிவந்து விட்டவர் என்று மஹர்ஷி ஜனங்கள் கூறுவது பொய்யாகுமோ. என் கர்ப்பத்திற்குள்ளே இருக்கிற சிசு போன்றவர் நீர் என்று எப்படி சொல்லக்கூடும் என்ற கேள்வியை ஆசங்கித்து அதற்கு இந்த பின் ச்லோகத்தில் ஸமாதானம் கூறுகிறார். மூவுலகங்களையும் ஸம் ஹரித்து ப்ரளய ஸமுத்திரத்தில் முழுகி பகவானுடைய

குடியில் இருக்கையில், பகவானுடைய உந்தித்த
 நாளத்திலிருந்து, அஜனென்று கூறப்படுபவன்
 வந்துவிட்டான் என்று சொல்லுகிற ஜனவாக்கு
 யல்லாதது தான். அதை நான் மறக்கவில்லை. ஆயினும்
 நச்வரனாகிய உமகேள்விருந்து, அதாவது உம்ஸ்வரூபத்
 திற்குள்ளிருந்து நான் வெளியே வந்தவிட்டவன்
 உம்ஸ்வரூபத்தினுள்ளேயே வெளிபடாதிருப்பவன்
 ப்ரஹ்ம தேவருக்கு ஸ்ருஷ்ட்யதிகாரம்ருப்பதால்
 நடத்தவேண்டிய ஸமயம் வந்தபோது பகவானின்
 தாத்திலிருந்து வெளியே வா உள்ளே சுற்றிச் சுற்றி
 திரிந்து கடைசியில் ஓர் நாபிராளமென்கிற த்வாரத்தால்
 வெளிவந்தேன். முன் திருவுதரத்திற்குள் சுற்றிச் சுற்றி
 திரிந்து அங்கே ப்ரளயத்தில் லீநமாயிருந்த முவுலகங்
 களின் ஆகாரங்களெல்லாம் மனதில் பதிவதற்கு அவ
 காசமேற்பட்டது. அந்த ஸம்ஸ்காத்தைக்கொண்டு
 “யதாபூர்வ” முன் ஸ்ருஷ்டியிலிருந்ததுபோல ஸ்ருஷ்டிக்
 கிறேன். “ப்ராஜா சூத யதாபூர்வ யாசு மயநுசே”
 உள்ளுடைய உள்ளே ப்ரளயத்தில் லீநமாய் இருக்கும் ஸ்ருஜ்யவர்க்
 கங்களை முன் இருந்ததுபோல் நீ படைத்து பகவான்
 நியமித்த பாகவத ச்லோகத்தைப் பூர்வஸரஸ்வதி உதா
 ஹரித்தார்.

मत्स्यः कूर्मो वराहो नरहरिणपति वीमनामदृग्न्यः

काकुत्स्थः कंसघाती मनसिजविजयी यशस्विकर्मविष्यन् ।

विष्णोरंशावतारा भुवनहितकरा धर्मसंसारार्थः

पायासुर्मा त एते गुरुतर करुणाभार सिवाद्या ये ॥

மத்ஸ்ய: கூர்மோ வராஹோ

நரஹரிணபதிர் வாமநோ ஜாமதக்ந்ய:

காகுத்ஸ்த்த: கம்ஸகாதி மநஸிஜ விஜயீ

ய: ச கஸ்கிர் பவிஷ்யந் |

விஷ்ணோரம்சாவதாரா புவநஹிதகரா

தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தா:

பாயாஸுர் மாம் த ஏதே

குருதரகருணாபார கிந்நாசயா யே ||

(பத) மத்ஸ்ய: - மீன், கூர்ம: - ஆமை, வராஹ: - வராஹம், நரஹரிணபதி: - நரலிம்ஹன், வாமந: - வாமநர், ஜாமதக்ந்ய: - பரசுராமன், காகுத்ஸ்த்த:-ககுத்ஸ்த்தவம்சத்தில் பிறந்த ராமன், கம்ஸகாதி - காலநேமியான கம்ஸனை மாய்த்த க்ருஷ்ணன், மநஸிஜ விஜயீ - மாரஜித் என்று ப்ரலித்தி பெற்ற புத்தர், ய: ச பவிஷ்யந் கஸ்கி: - இனிமேல் அவதரிக்கப்போகும் கஸ்கி எவரோ-அவர், (ஆக) புவநஹிதகரா: - உலகத்திற்கு ஹிதத்தைச் செய்தருளுபவையும், தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தா: - தர்மங்களை நிலைநிறத்துவதையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டவையும், குருதரகருணாபாரகிந்நாசயா: - மிகவும் பளுவான காருண்யரஸ பாரத்தின் அழுத்தலால் தாங்க மாட்டாமல் நீராய் உருகும் நெஞ்சுடையவையுமான, யே விஷ்ணோரம்சாவதாரா: - பகவதம்சாவதாரங்களாய் ஸித்தங்களோ, தே ஏதே - இப்பொழுது த்யானிக்கும் எனக்குக் கருணையால் நேரில் நிற்பவைபோல் 'இவைகள்' என்று சொல்லும்படி ஸந்நிக்ருஷ்டங்களாய் இருக்கும் அந்த அவதாரங்கள், மாம் - என்னை, பாயாஸு: - ரக்ஷித்தருளவேணும்.

(விசேஷ) பகவானுடைய விச்வரூபமான விச்வ விலக்ஷணமான திவ்யதிருமேனியை அனுபவித்துவிட்டு

ஸ்ரீ பாகவதம் ப்ரதமஸ்கந்தம் 3வது அத்யாயத்தி ல்,
 “जगृहे पौरुषं रूपं भगवान् महदादिभिः। ~~स~~भूतं षोडशकलमादौ
 लोकसिसृक्षया ॥ यस्यांभसि शयानस्य योगनिद्रा वितन्वतः। नाभि
 हृदाम्बुजादासीत् ब्रह्मा विश्वसृजां पतिः ॥ यस्यावयव संस्थानैः कल्पितो
 लोक विस्तरः। तद्वै भगवतो रूपं विशुद्धं सत्त्वमूर्जितम् ॥ पश्यन्त्यदो
 रूपमदभ्र चक्षुषा सहस्रपादोरु भुजाननाद्भुतम्। सहस्रमूर्ध श्रवणाक्षि
 नासिकं सहस्रमौलयंवर कुण्डलोलसत् ॥ एतन्नानावताराणां निधानं
 बीजमव्ययम् ॥”

(உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்காக முதலில் பகவான், மஹத் - அஹங்காரம் முதலிய ப்ரக்ருதி தத்வங்களோடும், 16 ஸூக்ஷ்ம கலைகளோடும் விராட் புருஷனான விச்வரூபத்தை பரிக்ரஹித்தார். ஸமுத்திரத்தில் யோக முத்திரை எனும் தூங்காத்துயிலாக சயனித்துக்கொண்டிருக்கும் எந்த விச்வபுருஷனுடைய நாபிஸரலினுள்ள தாமசையிலிருந்து உலகத்தைப் படைக்கும் தக்ஷரதி ப்ரஜாபதிகளுக்குப் பதியான ப்ரஹ்மதேவர் உண்டானாரோ, எந்தப் பகவானுடைய விராட் சரீரத்தின் அவயவ பேதங்களிலிருந்து அந்தந்த தத்வங்கள் விரிந்தனவோ, அந்தப் பகவானுடைய விச்வரூபம் சுத்தமான ஸத்வமேயான. ஆச்சர்யமான, ஆயிரக்கணக்கான, பாதம், துடை, கை, முகம் இவைகளை உடையதும், ஆயிரக்கணக்கான சிரஸ், காத, கண், மூக்கு இவைகளை உடையதும், மிக்க ஒளிபொருந்திய ஆயிரக்கணக்கான கிரீடம், குண்டலம், திருப்பரிவட்டம், இவைகளை உடையதுமான இப்பெரிய ரூபத்தை மிகச் சிறந்த ஞானக் கண்ணால் பார்க்கிறார்கள். இந்தரூபம் மற்ற பலவித அவதாரங்களுக்கும் அழிவற்ற மூலபீஜமாய் உள்ளது,

என்று முதலில் வர்ணித்துவிட்டு, உடனே அந்த அத்யாயம் முழுவதிலும் பகவானுடைய அநேகாவதாரங்களை வர்ணித்துள்ளன. மத்ஸ்யாதி அவதாரங்களை வர்ணித்துவிட்டு மேல் “बुद्धो नाम्ना जनसुतः कीकटेषु भविष्यति” (கீகடதேசத்தில் புத்தர் அவதரிக்கப்போகிறார்) என்றும் “जनिता विष्णु यशसो नाम्ना कलिक भविष्यति” (விஷ்ணுயசஸ் என்பவருக்கு புத்திரராக ‘கல்கி’ என்ற பெயருடன் அவதரிக்கப்போகிறார் என்றும் புத்தர், கல்கி என்ற இரண்டவதாரங்களையும் பவிஷ்யத்தாக வர்ணித்துள்ளது. ஸ்ரீ பாகவத ப்ரணயந காலத்தில் புத்தாவதாரம் ஏற்படவில்லை. அது பாவி தசையாக (வரப்போவதாக) இருந்தது. அப்படியே கல்கி அவதாரமும். இப்பொழுது இந்த க்ரந்த ப்ரணயந காலத்தில் புத்தாவதாரம் வருத்தமாய்விட்டதால் அதை மற்ற 8 அவதாரங்களுடன் கடந்ததாக சேர்த்துவிட்டு, கடைசி கல்கி அவதாரத்தை மட்டும் “यश्च कलिक भविष्यन्” என்று பவிஷ்யத்தாக வர்ணிக்கிறார். ஆதி உத்க்ருஷ்ட ஸத்வமயமான விக்ரஹத்திலிருந்து மற்ற அவதார விக்ரஹங்களை அவ்யயமாய் ஆவிர்பவிப்பதாய் ஸ்ரீ பாகவதத்தில் காட்டி இருப்பதை நெஞ்சிற்கொண்டு விச்வரூபமான மூல விக்ரஹங்களின் அவயவங்களையும், கடைசியில் ஸம்பூர்ண விக்ரஹத்தையும் அநுஸந்தித்துவிட்டு இங்கே மிக கனமான கருணாஸச் சமையைத் தாங்கமாட்டாத காளமேகவண்ணமான பகவான் பூமியில் இரங்கி தர்ம ராஸங்களையும் அம்ருதராஸங்களையும் வர்ஷித்த கருணையிலீடுபட்டு அவதாரங்களை அநுபவிக்கிறார்.

பரீக்ஷித்திற்கு உபதேசம் ஆரம்பிக்கு 2-வது
ஸ்கந்தத்தில் முதலில் பகவானுடைய விஷ்ணுபத்தின்
அவயவங்களாக விச்வத்தைப் ப்ரதர்சனம் செய்து பிறகு
அவதாரங்களை விஸ்தாரமாக 7-வது அத்தியாயத்தில்
பரீக்ஷித்தின் த்யானானுஸந்தானத்திற்காக வர்ணித்தார்.
அந்த க்ரமத்தையே ஸ்வாமி இங்கே அநுஸரிக்கிறார்.
தசமஸ்கந்தாரம்பத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தை விஸ்
தாரமாய் வர்ணிக்கவேண்டுமென்று பரீக்ஷித்து ஆவ
லோடு கேட்கையில் “ तत्तांशेनावतीर्णस्य विष्णोर्ग्रीवाणिशंसनः ”
(அந்த யது வம்சத்தில் விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமாக
ஆவிர்பவித்த பகவானின் வீர்யங்களை சேவகங்களை
வர்ணித்தருளவேணும்) என்று ப்ரார்த்தித்தது இங்கே
ஸ்வாமி நெஞ்சிலுளதால் “ विष्णोर्शावताराः ” என்று வர்
ணிக்கிறார். இதையில் ‘धर्मसंस्थापनार्थाय’ “परिणायस धूनाम्”
என்று அவதார நிமித்த ப்ரயோஜனங்களை வர்ணித்த
தையே இங்கும், “ भुवनहितकराः ” “ धर्मसंस्थापनार्थाः ”
என்று அநுஸரிக்கிறார்.

ग्रसाद्वाचो निवृत्ताः सममपि मनसा लक्ष्मामिक्षमाणाः
स्वार्थालाभा त्परार्थव्यपगमकथन श्लाघि वेदवादां ।
नित्यानन्दं स्वसंविन्निरवधि विमलस्वान्तःक्रान्त बिम्ब-
च्छायापत्त्याऽपि नित्यं सुखयति यमिनो तदध्वान्महो नः ॥

யஸ்மாத் வாசேர் நிவ்ருத்தாः
ஸமமபி மநஸா லக்ஷணாமீக்ஷாணாः
ஸ்வார்த்தாலாபாத் பரார்த்தவ்யபகத தந
ச்லாகிநோ வேதவாதாः ।

நித்யாநந்தம் ஸ்வஸம்விந்நிரவதி

விமலஸ்வாந்த ஸங்க்ராந்த

பிம்பச்சாயாபத்யா஽பி நித்யம்

ஸுகயதி யமிநோ யத் ததவ்யாத் மஹோ ந: 11

(பதவுரை யஸ்மாத் - எந்த தேஜோ ப்ரஹ்மத் தினிடமிருந்து, வாச: - அதை வர்ணிக்கத் தொடங்கிய வேதவாதங்களான வாக்குகள், மநஸாபி ஸமம் - மனதையும் சேர்த்துக்கொண்டு, நிவ்ருத்தா: - (ப்ரஹ்மத்தை வர்ணிப்பது அஸாத்யமானதுபற்றி நேராக வர்ணிக்க சக்தியில்லாததால்) வர்ணிக்கத் தொடங்கும் யத்நத்திலிருந்து கைவாங்கினவோ, வேதவாதா: - வேதத்தில் உள்ள உபநிஷத் வாக்குகள், ஸ்வார்த்தாலாபாத்-தாங்கள் கருணம் முக்யப் பொருளான ப்ரஹ்மத்தை நேராய்த் தெரிவிக்கும் சக்தியைப் பெறாததால், ஸக்ஷணம் ஈக்ஷமாண: - ஸாக்ஷாததாய் ப்ரஹ்மப்பொருளைத் தொடர்விடலும் தூரத்திலிருந்து ஒருவாறு சிறிது காட்டலாமோ என்று ஓர் தூரச்சுற்றுவழியைத் தேடுகின்றவையாய், பரார்த்தவ்யபகமகதநச்லாகிந: - ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒப்பாயும் உவமையாயும் சொல்லக்கூடிய பொருள்கள் ஒன்றுமே உலகத்தில் கிடையாது என்று சொல்லுவதால் ப்ரஹ்மத்தை ஒப்பற்றதென்று புகழ்வதையே பயனாகக் கொள்ளுகின்றவோ, நித்யாநந்தம் - அழிவில்லாத சாசுவத இன்பமயமான ஸ்வரூபத்தையே உடையதும், ஸ்வஸம்வித் - தானாக ப்ரகாசிக்கும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாயும், நிரவதி - தேச கால வஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாமல் அனந்தஸ்வரூபமுமான, யத் - எந்த ப்ரஹ்மதேஜஸ், யமிந: - அஷ்டாங்க யோகாப்யாஸத்தால் ஸமாதி நிலையை அடையும் யோகிகளை, விமல

ஸ்வாந்த ஸங்காந்த பிம்பச்சாயாபத்யாபி - மலமறகமுவி
அத்யந்த சுத்தமான ஸ்படிகம்போன்ற (யோகி) மனதில்
சாயைபோல் ப்ரதிபலிப்பதாலேயே, ஸுகயதி - இன்
புறச் செய்கிறதோ, தத் - அந்த, மஹ: - தேஜஸ், ந: -
நம்மை, அவ்யாத் - காப்பாற்றி மகிழ்ச் செய்யவேணும்.

(விசேஷ) பகவானுடைய க்ஞானானந்த மயமான
திவ்ய விக்ரஹத்தின் அவயவங்களை அடிமுதல் முடிவு
வரையில் விஸ்தாரமாக அநுபவித்தார். விச்வரூபமாக
பகவானுடைய அநுபவத்தை அங்கங்கே ப்ரதர்சனம்
செய்தார். ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் நேரில் கண்காக்கியாக
அநுபவிக்கும்படி திவ்யாத்புத லாவண்யமுடைய விக்ர
ஹங்களோடு கருணையினால் பல அவதாரங்கள் செய்த
தையும் முன் ச்லோகத்தில் வர்ணித்தார். விக்ரஹங்
களின் உபாஸகங்களும், அந்த உபாஸகங்களால் ப்ரீத
னான பகவான் தம்முடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தைத் தரு
வதும், பினபு த்ருஷ்டி முதலிய இந்த்ரியங்களுக்கும்
மனோபுத்திகளுக்கும் எட்டக்கூடாத அவேத்யமும் அவா
ச்யமுமான பரபரஹ்மமான ஸ்வரூபத்தின் அபரோ
க்ஷாநுபவம் பெறுவதற்கு ஸாதனம்மட்டும்தான் ஆகும்
ஸகுணப்ரஹ்மத்தை குணவிகரஹாதிகளோடு பஜனம்
செய்து அநுபவிப்பது பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாபேத ஸா
க்ஷாத்காரத்தை அடைவிக்கவேணும். அதுதான் முக்ய
மோக்ஷமெனும் பரம் ப்ரயோஜனமாகையால் அந்த
ஸ்வரூபத்தை இங்கே குறிக்கிறார். அதைக் குறிக்கை
யில் அதை நேரில் இப்படித்தான் என்று குறிக்க
முடியாதென்று வேதங்களும் கைவாங்கி, சந்திரனை
ஆகாயத்தில் காட்டுவதற்கு சந்திரனுக்கு ஸம்பந்தமே
யில்லாமல் அதிதாரத்திலுள்ள ஒரு மரத்தின் கிளை

யைக் காட்டி, 'அந்தக் கிளையில் சந்திரன் இருக்கிற தென்று' காட்டுவதபோல சுற்றுவழியில்தான் ஏதோ ஸைசனையாகக் காட்டலாம்; இதைப்போல் இருக்கும் இப்படி இருக்கும் என்று சொல்வதற்கே முடியாதது என்று சொல்லிவிட்டு நமக்குத் தெரிந்த எல்லா வஸ்துக்களினும் வேறானது என்று ஸர்வ விலக்ஷணமுறையில் ஒருவாறு அறிவிக்கலாம் என்று அம்முறையை ஆசிரயிக்கின்றன என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“யஸ்மாத் வாசோ நிவ்ருத்தா: ஸமம்பி மநஸா”

இங்கே ஆனந்த ப்ரஹ்மத்தையும் ப்ரஹ்மாநந்தத்தையும் உண்மையில் அளவிட்டு வர்ணிக்கமுடியாதது என்று ஆனந்த மீமாம்ஸையின் முடிவில் உபநிஷத்து

“यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह”

என்று கூறியதையே இங்கு ச்லோக பதங்கள் அறு ஸரிக்கின்றன. “यसाद्वाचो निवृत्ता:” என்பது “यतो वाचो निवर्तन्ते” என்பதேயாகும். “निवर्तन्ते” என்பது நி த ய வர்த்தமானத்தைச் சொல்லுவது. “नोद्यमतोऽतिशेरे”

என்று யாமுனாசார்ய ஸ்தோத்ரத்தில் என்றைக்கும் துதி செய்ய உத்யமம் தொடங்குவதும் அத் தொடங்கும் ப்ரயத்நத்தோடு நின்றுவிடுவதேயன்றி அதற்குமேல் வ்யாபாரத்தில் இரங்குவதேயில்லை என்று காட்டிய கருத்திதான் இங்குமுளது.

ச்ருதியில் மநஸா ஸஹ) மனதோடுகூட என்று கூறியதற்கு ஏககாலத்திலேயே மனதோடுகூட என்ற கருத்தை விளக்குகிறார். ஒரு பொருளை முக்கியமாக வாக்கு குறிக்கிறபொழுது “मनः पूर्वा वागुक्तरः” (முதலில் ஒருவன் ஒரு பொருளை வாக்கினால் குறிப்பதற்கு

முன்பு மனதினால் நினைத்தபிறகுதான் பேசுவன் என்கிற முன் பின் க்ரம நியமமுண்டு. முக்யமாய் குறிக்க இயலாத ப்ரஹ்மவிஷயத்தைப் பேசாமல் கைவாங்கும் விஷயத்தில் மனதும் வாக்கும் சேர்ந்தே கைவாங்குகின்றன. சொல்வதற்கு முயற்சிப்பதே மனோவியாபாரம். “यन्मनसा न मनुते, यद्वाचाऽनभ्युदितं” (எதை மனதினால் எண்ண முடிவதில்லையோ, எது வாக்கினால் சொல்ல ஸாத்யப்படுகிறதில்லையோ) என்று கேரோபநிஷத்து எண்ணுதலையும் சொல்லுதலையும் ஒரேவிதமாக அஸாத்யமாகப் பேசிற்று. வாக்கினால் சொல்லக்கூடாததையும் மனது க்ரஹிக்கும்; ப்ரஹ்மம் எனும் விஷயத்தில் இரண்டுக்கும் அசக்தி துல்யம்.

“लक्ष्मणमीक्षमाणाः स्वार्थतलापात्”

ஒரு சொல், தான் சொல்லக்கருதும் முக்ய நோக்கமான முக்யப் பொருளைச் சொல்ல இயலாமற்போனாலும், அல்லது அப்பொருள் அந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருந்தாமற்போனாலும் தான் வீணாகப்போகாமல் இருப்பதற்காக நேர்பொருளாக இல்லாவிடினும் ஏதோ அதற்கு ஒருவிதத்தில் சம்பந்தப்படுத்தக்கூடியவழியில் ஒரு பொருளை லக்ஷணமுறையில் குறிப்பதாகக் கொள்ளுவது வழக்கம். “கங்கையில் ஓர் கிராமம் உளது” என்றால் கங்கை எனும் சொல்லுக்கு முக்யப் பொருளான கங்கைநீர் வெள்ளத்தில் ஒரு க்ராமம் இருக்கமுடியாததால் அம்முக்யப்பொருள் அங்கே பொருந்தவதில்லை. ‘கங்கையில்’ என்பதற்கு கங்கைக்கு அடுத்த சம்பந்தமுடைய அதன் கரையில் என்று

பொருள் கொள்ளுகிறோம். இப்படி நேர் பேச்சில்லாமல் தூரப் பேச்சினால் பொருள் குறிப்பதற்கு, கங்கை நீர் வெள்ளத்தின் குளிர்த்தெய்வம், பரிசுத்தியும் அந்த க்ராமத்திற்கு உளதென்பதைக் காட்டிவதைப் ப்ர யோஜனமாகக் கூறுவர். இப்படிப் ப்ரஹ்மமெனும் முக்யப் பொருளுக்கு ஏதோ ஒரு வழியில் சம்பந்தப் படக்கூடிய ஒரு பொருளைக் கூறித் தாம் வீணாகப் போகாமலிருக்கவேண்டுமென்று வாக்குகள் ஆசைப் பட்டுத் தேடிப் பார்க்கின்றன. தன்னுடைய முக்யப் பொருளைப் பெறவது அஸாத்யமானதால் என்பதைக் கூறும் “स्वार्थीनाम्” என்கிற பதம் மத்யமணி ந்யா யத்தால் முன்பும் பின்பும் இங்கே ஒட்டும்படி அமைக் கப்பட்டிருக்கிறது. தான் நேராகச் சொல்லவேண்டிய பொருளை (ப்ரஹ்மத்தை)ச் சொல்லக்கிடைக்காததால் என்று அதன் பொருள். தன் நேர்பொருளைக் கூறக் கிடையாமற்போனதும் மற்றோர் பொருளைக்கூறிப் பயன் படுமோவென்று முயல்கின்றன. மிகவழகாக பயன் லீத்திக்கும்படி ஓர் அந்நியப்பொருளைக் கூறித் தாங் கள் பயன்படுவதை ஸந்தோஷத்தோடு புகழ்கின்றன. நேர்பொருளல்லாத அந்த வேற்பொருள் என்னவெனில்—

“परार्थव्यपगमकथनश्लाघिनः” என்கிறார். ‘பரார்த்தம்’

என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் கூறவந்த—ஸத்யம், க்ஞானம், அனந்தம் என்கிற சப்தங்கள் 1. ஸத்யமென்பதல்லாத உலகம் முழுவதும் நிரம்பி மேல்பார்வைக்குக் காணப் படும் மற்ற எல்லா அஸத்யப் பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதையும், 2. மற்றோர் வெளிச்சம் க்ஞானேந்திரியக்கருவி முதலிய உதவியன்றியில் தானே தன்னைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொள்ளும் வலிமை

யுடைய க்ஞானமல்லாத உலகத்தில் காணப்படும் மற்ற ஜடப்பொருள் எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தென்றும், 3. இன்ன தேசத்தில் மட்டுமுளது, இன்ன காலத்தில் மட்டுமுளது, இன்னதென்று குறிப்பிட்ட ஓர் விசேஷப்பொருள்மட்டுமாய் உள்ளது என்கிற தேச கால வஸ்து பரிச்சேதமுள்ள உலகம் நிரம்பிய மற்ற பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் இம் முன்று முறைகளிலும் அளவிடமுடியாததென்றும் முறையே கூறி இந்த வழியாக ப்ரஹ்மத்தின் ஸர்வதோவிலக்ஷணமான வாக்குக்கு அடங்காத மஹிமையை சிலாகித்துக் காட்டும் மார்க்கத்தை வேத பதங்கள் பற்றுகின்றன. நேரில் ப்ரஹ்ம மஹிமையை முழுவதும் ஸத்யம் பொய் கலப்பேயில்லாத ஸத்யம் என்று கூறுவதால் காட்டுவதைவிட இப்படி மற்ற நாமறிந்த எல்லாப் பொருள்களைவிட அறியக்கூடாத மஹிமையை உடையது என்று பொருள் கூறும் முறை ப்ரஹ்மத்தை இன்னமும் சலாகிப்பதேயாகும்.

“नित्यानन्दं स्वसंवित्, निरवधि यत् महः”

வேதத்திலுள்ள “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” என்கிற ப்ரம்ம லக்ஷண வாக்யத்தில், ஸத்யம் என்பதற்கு “நித்யம்” என்பது ஓர் பிரதிபதம். ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் பா மார்த்தம் (ஸத்யம்) மற்றொன்றும் பாமார்த்தமல்ல என்று விஷ்ணுபுராணம் கூறுகிறது. அங்கே பாமார்த்த மென்பதற்கு “अनाशी परमार्थः” என்று अनाशित्व் என்கிற நித்யத்வபர்யாயமாய் பொருள் விளக்கப்பட்டது. ஸாதனைமான வாஸுதேவபுருஷனைத்தவிர உலகத்திலுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமப் பொருள்களில் நித்யமென்பதே மற்

ஞென்றும் கிடையாது என்றும் கூறப்பட்டது. தைத் திரீய ப்ருகுவல்லியில் “யதோ வா” என்று ஜன்மாதி லக்ஷணத்தைத் தொடங்கி **ஆனந்தாஹேவ** என்று முடிவில் ஸர்வ ஜகந்மூலமான ப்ரஹ்மம் ஆனந்தம்தான் என்று விசேஷித்து நிர்ணயம் செய்து **ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம** என்று ஆனந்தமென்பதே ப்ரஹ்மமென்று ஒன்றாகக் கூறியுள்ளது. இங்கே நித்யானந்தமென்பதில் நித்யமென்பதால் “**सत्यं ज्ञानं**” என்கிற ப்ரஹ்மலக்ஷண வாக்யத்தையும், “**आनन्दाह्वेव**” என்கிற காரண விசேஷ நிர்ணய வாக்யத்தையும் ஸூசிக்குறார். நித்யமும் ஆனந்தமும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகும். அநித்ய வஸ்துக்களிலிருந்தும் கேவல சுத்தானந்தமில்லாத மற்றப் பொருள்களிலிருந்தும் வேற்றுமையின் பரிசீலனமே நித்யானந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை ஸூசனைமுறையில் மனதிற்கு அறிவிப்பதாகும். மற்றப்பொருள்களைப்போலல்லவென்று கூறும் ‘**नेति नेति**’ வாக்யமும் இந்த வேற்றுமையால் விளக்கும் முறையை நேரில் காட்டுவது. “**स्वस्त्विति**” என்பதற்கு ஆத்மவிஷயமான ப்ரகாசத்திற்குத் தன் ஸ்வரூபமே மற்றொன்றையுமபேக்ஷியாமல் ஸ்வயமே காரணமாக இருப்பது என்று பொருள். உலகத்தில் மற்ற எல்லாப் பொருள்களும்

“**तमेव भान्तमनुभाति सर्वं तस्य भासा सर्वमिदं विभाति**”

என்றபடி ப்ரஹ்ம சைதன்யத்தின் பிரகாசத்தால் ப்ரகாசிப்பதேயொழிய ஸ்வயம் ப்ரகாசிக்க யோக்யதையற்றவை. ‘**निरवति**’ என்பது அனந்த் என்பதற்கு ப்ரதிபதம். இப்படிப்பட்ட மஹஸ் (பரம ஜ்யோதிஸ்) பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸூசிக்குறது. இந்த ஸ்வரூபம்

“अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्चयत्”

புலன்களுக்கு அடியோடு விஷயமல்லாததால் த்யானம் செய்யும் யோகிகளுக்கு ப்ரஹ்ம ஸுகத்தையனுபவிக்கச் செய்வதற்காக ப்ரஹ்மம் அபார கருணையினால் பரிக்ரஹிக்கும் சக்ஷராத்ரி விஷயமாகக்கூடிய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்யும் முறையை சாஸ்திரங்களில் அறிவித்து அப்படிப்பட்ட த்யானத்தில் க்ருானானந்தமயமான விக்ரஹச்சாயை சுத்தஸ்படிகம்போன்ற மறமலக்கழுவின ஹ்ருதயத்தில் ப்ரதிபலிக்கும்படி செய்து அளவற்ற இன்பத்தையனுபவிக்கும்படி சுகப்படுத்துகிறார் என்று இங்கே “अमलस्वान्तसंक्रान्त बिम्बच्छायापत्यापि सुखयति यमिनः” என்பதால் வர்ணிக்கிறார்.

வேத வாக்குகள் எப்படி நேரில் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லமுடியவில்லையோ அப்படியே ஸ்வரூபம் நேரில் காணக்கூடாததால் திவ்யவிக்ரஹங்களோடு கூடிய ஸ்வரூபத்தை த்யானம் செய்வதில் ஸ்வரூபத்திற்கு வெளிப்பட்டதான விக்ரஹச் சாயையின் ப்ரதிபலனத்தால் அந்த விக்ரஹத்தை கருணையால் பரிக்ரஹித்த ஸ்வரூபத்தின் அளவற்ற ஆனந்தத்தை விக்ரஹச்சாயா ப்ரதிபலன ஆனந்த ஸுகாநுபாவனத்தால் கைமுத்தியப்ரகாரமாய் அறிந்து கொள்ளும்படி ஸம்விதநாகம். ஸ்வரூபத்திற்கு வெளிப்பட்டதாயிருந்தும் திவ்ய விக்ரஹாலம்பனங்கள் உபலக்ஷணமுறையில் ஸ்வரூபத்தை ஒருவாறு காட்டிக் கொடுக்கின்றன.

“तत् महः नः अव्यात्” ‘அவ’ என்கிற தாது ரக்ஷணம் ப்ரீணனம் இரண்டையும் சொல்லும். இங்கே அந்த இரண்டையும் கொள்ளவேணும்.

आपादादाच शीर्षाद्वपुरिदमनघं वैष्णवं यः स्वचित्ते
 धत्ते नित्यं निरस्ताखिलकलिकलुपे सन्ततान्तः प्रमोदः ।
 जुह्वजिह्वाकृशानौ हरिचरितहविः स्तोत्रमन्त्रानुपाठैः
 तत्पादाम्भोरुहाभ्यां सततमपि नमस्कुर्महे निर्मलाभ्याम् ॥

ஆபாதாதா ச சீர்ஷாத் வபுரிதமநகம்
 வைஷ்ணவம் ய: ஸ்வசித்தே
 தத்தே நித்யம் நிரஸ்தாகில கலிகலுஷே
 ஸந்ததாந்த: ப்ரமோத: |
 ஜுஹ்வஜ்ஜிஹ்வா க்ருசாநௌ
 ஹரிசரிதஹவி: ஸ்தோத்ர மந்த்ராநுபாடை:
 தத்பாதாம் போருஹாப்யாம்
 ஸததமபி நமஸ்குர்மஹே நிர்மலாப்யாம் ||

(பதவுரை) ய: - எவன், ஆபாதாத் - திருவடி
 தொடங்கி, ஆச சீர்ஷாத் - திருமுடிவரை அது உள்பட,
 அநகம் - ஸ்வயம் தோஷமற்றதும், ஸ்மரிப்பவர் தோஷங்
 களை அகற்றுவதுமான, இதம் வைஷ்ணவம் வபு: -
 இதுவரை வர்ணிக்கப்பட்டு புத்தியில் ஓர் அவயவி
 ஸமுதாயமாக ஸந்நிஹிதமாயிருக்கும் விஷ்ணுவின் திரு
 மேனியை (ஸர்வ வ்யாப்தமான விச்வரூபத்தை), ஹரி
 சரித ஹவி: - ஸர்வபாபஹரமான ஹரியின் கதைகள்
 எனும் ஹவிஸ்ஸை, ஸந்ததாந்த: ப்ரமோத: - மேலும்
 மேலும் பெருகும் உள் ஸந்தோஷத்தடன், ஜிஹ்வா
 க்ருசாநௌ - நாக்கெனும் அக்நியில், ஸ்தோத்ரமந்த்ராநு
 பாடை: - மஹர்ஷிகள் புராணங்களில் பாடியிருக்கும்
 ஸ்தோத்ரங்கள் பகவன் மந்த்ரங்கள் இவைகளைப் பாடிச்
 கொண்டும் ஜபித்துக்கொண்டும், ஜுஹ்வாத் - ஸமர்ப்
 பித்துக்கொண்டு, நிரஸ்தாகிலகலிகலுஷே - கலிதோஷங்
 களெல்லாம் அடியோடு கழுவப்பட்டு நிர்மலமாயுள்ள,

ஸ்வசித்தே - தன் மனதில், நித்யம் தத்தே - ஸர்வ காலமும் விச்சேதமன்னியில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறோ, நிர்மலாப்யாம் - ஸகல பாபங்கள் மோக்ஷ பல வித்தி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்ற ஸம்சயமலங்கள் இவற்றையெல்லாம் நீ க் கு ம் வலிமையுடைய, தத் பாதாம்போருஹாப்யாம் அபி - சொல்லி லடங்காத மஹிமையையுடைய அவர் திருவடிகளுக்கும், ஸததமபி - ஓயாமல் ஸர்வகாலமும், நமஸ்குர்மஹே - நமஸ்காரங் களைச் செய்துகொண்டேயிருப்போம்.

(விசேஷவுரை) பகவானுடைய திருமேனி அவய வங்களின் உபாஸநத்தை விஸ்தாரமாய் வர்ணித்துவிட்டு பூர்ண திருமேனியின் உபாஸநத்தையும் 48-வது ச்லோ கத்தில் வர்ணித்துவிட்டு இங்கு இப்படி பகவானை உபாஸிக்கும் பக்தர்களை,

“आहादशीतनेताम्बुः पुलकीकृतगात्रवान् ।

सदापरगुणाविष्टः द्रष्टव्यस्सर्वदेहिभिः ॥”

(கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக தேஹமெல்லாம் மயிர்க்கூச்சு எழுந்துகொண்டே இருக்க ஓயாமல் பக வத் குணங்களால் ஆவிஷ்டனாய் அம்மகிழ்ச்சியிலேயே முழுகி இருக்கும் பக்தனை தேஹ லாபம் பெற்றவர் எல்லோரும் நன்கு ஸேவிக்கவேணும்) என்றபடிக்கும், ஸ்ரீ பாகவதம் 7வது ஸ்கந்தம், 5வது அத்யாயத்தில்

“नैषां मतिस्तावदुत्क्रमांश्चिं स्पृशत्यनर्थापगमो यदर्थः ।

महीयसां पादरजोभिषेकं निष्किञ्चनानां न वृणीत यावत्”

(அர்த்தங்களை எல்லாம் போக்கும் வலிமையுடைய த்ரின்க்ரமனின் திருவடியின் ஸம்யக்ஸ்மரணபாக்யலாபம் யாதொரு வித்தமும் இல்லாத ஏழைகளாய் வித்த

மிருந்தாலும் அதை தங்களதல்ல பகவத்பாதர்களுடைய தே என்று நினைப்புள்ளவராயுமுள்ள மஹாத்மாக்களின் திருவடி ரஜஸ்ஸுக்களை தங்கள் சிரஸில் தரித்து அபிஷேகம் செய்துகொள்ளப்பெறுவிடில் சித்திக்கவே சித்திக்காது) என்று கூறியபடிக்கும், முண்டகோபநிஷத்தில் பரமான ப்ரஹ்மவித்யையைத் தொடங்கி வர்ணித்து விட்டு முடிவில் ப்ரஹ்மவித்தெனும் ஆத்மக்ருணை ஸத்தையைக் கொடுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை முதலிய ப்ரயோஜனங்களை விரும்புமவர்கள் நன்கு அர்ச்சிக்கவேணும் என்று கூறியபடிக்கும் பகவானுடைய திருமேனியின் த்யானம் நெஞ்சில் நன்றாக நிலைப்பதற்கு அந்தத் திருமேனியைப் பூர்ணானந்தத்துடன் த்யானித்து இன்ப ஸமுத்ரத்தில் ஆழந்திருக்கும் பக்தர்களின் திருவடி ரஜஸ்ஸுக்களின் ஸ்பர்சம் சிரஸுக்கு கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கும்படி அவர்களின் திருவடிகளில் திரும்பவும் திரும்பவும் நமஸ்காரம் செய்கிறோமென்கிறார்.

आपादादा च शीर्षात् 'ஆ' என்பதற்கு மர்யாதை-அபிவிதி என்ற இரண்டு பொருள்களில் இந்த இரண்டிடங்களிலும் அபிவிதிப் பொருள்களைக் கொள்ளவேணும். திருவடிமுதல் - திருவடியையும் சேர்த்துக் கொண்டு, திருமுடிமுதல் - திருமுடியையும் சேர்த்துக் கொண்டு த்யானிக்கவேணும். புருஷ ஸுக்தத்தில்

“सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात्”

என்று கூறிய வசனத்தை பூர்ண ஸரஸ்வதி இங்கே ஆசார்யர் நெஞ்சிலுளதாக வர்ணித்தது மிக்க ரஸம். சீர்ஷ பதமும் பாத பதமும் அதற்கு ஸ்மாரகம். விச்வரூப புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் அடிக்கடி காண்கிறது.

“वपुरिदमनघं वैष्णवं” இ தோ என் எதிரிலுள்ள விஷ்ணு பகவானுடைய திருமேனியை என்பதினால் இந்த ஸ்தோத்ர த்யானத்தால் தம்முடைய சித்தத்தில் பகவான் திருமேனியுடன் ப்ரஸன்னராய் ஸந்நிஹிதராய் இருப்பதைக் குறிக்கிறார். ‘अनघं’ பகவானுடைய திருமேனி, தம்முடைய ஸ்மரண த்யானங்களால் ஸகல பாபங்களையும் போக்கிவைத்து சித்தத்தை, ‘निरस्ताखिल कलिकलुषे’ என்று மேலே வர்ணிக்கிறபடி ஸகல கலிமலங்களால் உள்ள காலுஷ்யமெல்லாம் அற்றப்போய் பகவானுடைய திருமேனி நன்றாய் பிரதிபலிக்கும்படி சுத்த ஸ்படிகம்போல் ஆக்குகிறது, த்யானம் தொடங்கி அது ஸ்ருத்தித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே அத் திருமேனியே இப்படி மனதைப் பாபங்களைப் போக்கி சுத்தமாய் ஸம்ஸ்கரித்து தன்னுடைய சாயை அதில் நன்றாய் ப்ரதிபலிக்கும்படி செய்விக்கிறதால் அதை அநகமென்கிறார். ஸ்மரண த்யானங்களால் அநகமாய்ச் செய்வதால் அநகமாகிறது.

‘यः’-‘स महात्मा सुदुर्लभः’ என்று பகவான் கொண்டாடும்படியான மஹிமையுடைய எந்த மஹாபாகவதர். ‘स्वचित्तेनित्यधत्ते’ பிறருக்கு உபதேசம் செய்வதோடு நிற்காமல் ஶ்ரீத்ரிய் ஶ்ரீநிஷ் ஶ்ரீநிஷ் என்றபடி ப்ரஹ்மவித்வானாய் ஸர்வகாலமும் ப்ரஹ்மநிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருப்பவராய் தம்முடைய மனதில் நீங்காமல் தரிக்கிறாரோ. ‘सन्ततान्तः प्रमोदः’ அப்படித் தரிக்கையில் அவரறியாமல் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி அசோஷ்யமாய் ஊரிக் கொண்டு மேலே ப்ரவஹிக்கும்படி

அநுபவிக்கிறார். இதனால் மனோவாக்காயங்கள் ஈடுபடுவதில் மனதின் ஈடுபாடை முதலில் குறிக்கிறார். வாக்கின் ஈடுபாடை அடுத்தாற்போல் जुहतिहाकृशानौ இத்யாதி யால் குறிக்கிறார். 'हरिचरितहविः' பகவானுடைய திவ்ய

புண்ய சரித்திரங்களைப் படிப்பது அநுஸந்திப்பது இவைகளையே ஹவிஸ்ஸாக அக்ரிபோல் பரிசுத்தமான ஜிஹ்வை (நாக்கு)யில் ஆஹுதி செய்துகொண்டே, இதிஹாஸ புராணங்களை நாக்கினால் ஸேவிக்கையில் யக்ஞ புருஷனாகிய விஷ்ணுவை ஹோமங்களால் யஜநம் செய்வதுபோல் ச்ரத்தை இருக்கவேணும். க்ரந்தபட நம் போல் நினைக்கக்கூடாது. நாக்கைப்பிறரை தூஷித்த லெனும் அக்ரியால் தாபம் உண்டாக்குவதுபோல் தகிப்ப தால் அக்ரியாக (க்ருசாதுவாக) உபயோகப்படுத்துவது பெரும்பாலும் ஸ்வபாவம். அப்படிச் செய்யாமல் ஹரி சரிதஹவிஸ்ஸை ஹோமம்செய்ய ஆதாரமான அக்ரியாக உபயோகப்படுத்தவேண்டுமென்று கருத்து. இப்படிச் செய்யாத நாக்கைத்தப்பனைநாக்காகச்செளனகர் ஸூத்ரி டம் ஸ்ரீ பாகவதத்தில் நிந்தித்தார். 'स्तोत्रमन्त्रानुपाठैः'

ஹோமம் செய்கையில் இதிஹாஸ புராணங்களிலுள்ள பகவத் ஸ்தோத்ரங்களையும், வாஸுதேவாதி பகவன் மந்த்ர மஹிமையைக்கூறும் ஸந்தர்ப்பங்களையும் உரக்கக் கீர்தநம் செய்யவேண்டும். ஸ்ரீ பாகவதத்தில் வாஸு தேவ த்வாதசாக்ஷரியையும் அதன் மஹிமைகளையும் ஆரம்பத்திலேயே வர்ணித்திருக்கிறது. 'निर्मलाभ्यां तत्पदा

भोरुहाभ्यां अपि'ஸ்வயம்மல மற்றதாயும் தங்களை ஸ்மரித்து வணங்குபவர்களுடைய மலங்களைப் போக்கும் வலிமையுடைய அந்தப் பகவானை மனோவாக்காயங்களால் முற் கூறியபடி நமஸ்கரித்துக்கொண்டே இருக்கிற மஹா

புருஷருடைய இரண்டுத் திருவடித்தாமரைகளுக்கும்
 सततं नमस्कुर्महे ஸர்வகாலமும் நமஸ்காரம் செய்துகொண்
 டே பேரின்பம் பெறுவோமாக. பகவாணை த்யாகம் செய்
 பவர்கள் எனக்கு ப்ரியதமரென்றும் அத்யந்தப்ரியர் என்
 றும் தம்முடைய ஆத்மாவே என்றும் பகவான் புகழும்
 பாகவதர்களையும் நமஸ்காராதிகளால் ஆரதிக்கவேண்
 டும். निर्मलाभ्यां என்றதில் மலமென்பதற்கு ஸம்சயமென்
 றும் பொருள் கூறலாம். सिद्धिर्भवतिवा नेति संशयोऽच्युतसेवि-
 नाम्। न संशयोऽत्र तद्वक्तृपरिचर्यातात्मनाम् பகவான் ந ச்யாவயதி
 என்கிறபடி பக்தர்களை நமுவவிடமாட்டார் என்கிற ப்ர
 வுலித்தியைக்காட்டும் “அச்யுதன்” என்ற பேர்பெற்றிருந்
 தாலும் அவரைமட்டும் ஸேவித்துக்கொண்டே இருப்
 பவருக்கு பின்னால்தோஷம் வலித்திக்குமோ வலித்திக்
 காதோ என்கிற ஸம்சயம் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.
 அந்த அச்யுதனுடைய பக்தர்களின் பணிவிடைகளிலேயே
 இன்புற்று ரவிப்பவருக்கு இந்த மோகூலித்தி விஷயத்
 தில் ஸம்சயமேகிடையாது) என்கிறபடி மோகூத்ப்பயன்
 வலித்திக்கும் விஷயத்தில் ஸம்சயத்தையே அறுக்கும்படி
 யான மஹிமையுடையவை இந்த பக்தர் திருவடித்தாம
 ரைகள். “நமஸ்குர்மஹே” என்கிற இடத்தில் ஆத்மநேபத
 ப்ரயோகத்தால் இப்படி நமஸ்கரிப்பதின் ப்ரயோஜனம்
 நமஸ்கரிப்பவற்கே சித்திக்குமென்பதைக் காட்டுகிறார்
 என்று பூர்ணஸாஸ்வதீ.

मोदात्मादादिकेशस्तुतिमिति रचितां कीर्तयित्वा त्रिधात्मनः

पादाब्जद्वन्द्वसेवासमयनतमति र्मस्तकेनानमेद्यः ।

उन्मुच्यैवात्मनैनोनिचयकवचकं पञ्चतामेत्य भानोः

बिम्बान्तर्गोचरं स प्रविशति परमानन्दमात्मस्वरूपम् ॥

மோதாத் பாதாதிகேச ஸ்துதிமிதி
 ரசிதாம் கீர்தயித்வா த்ரிதாம்ந:
 பாதாப்ஜத்வந்த்வஸேவா
 ஸமயநதமதி: மஸ்தகேநாநமேத் ய: |
 உந்முச்யை வாத்மநை நோநிசய
 கவசகம் பஞ்சதாமேத்ய பாநோ:
 பிம்பாந்தர்கோசரம் ஸ ப்ரவிசதி
 பரமானந்தமாத்ம ஸ்வரூபம் ||

பதவுரை:- மோதாத் - பொங்கும் ஆனந்தத்தோடு,
 இதி - தொடக்கம் முதல் முன் ச்லோக முடிவுவரையில்,
 ரசிதாம் - கவனம் செய்யப்பட்ட, த்ரிதாம் ந: பாதாதிகே
 சஸ்துதிம் - விஷ்ணுவினுடைய பாதாதி கேசத்துதியை,
 ய: - எவன், கீர்தயித்வா - கீர்தகம் செய்து, த்ரிதாம்ந:
 பாதாப்ஜத்வந்த்வஸேவாஸமயநதமதி: - விஷ்ணுவின
 திருவடித்தாமரையிணையை உபாவிக்கும் பொழுது
 வணங்கி நடுபடும் மனத்துடன், மஸ்தகேந - சிரஸினால்
 ஆநமேத் - ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்கிறானே, ஸ:-
 அவன், ஹ்நோநிசயகவசகம் - அனாதிகாலமாய் ஸஞ்சித
 மாயிருந்த பாபங்களாகிய அபேத்யமான பொல்லா இரு
 ம்பு கவசத்தை ஆத்மநா - அநாயாஸமாய் ப்ரயத்னமன்னி
 யில், உந்முச்ய - கழற்றிஎரிந்து, பஞ்சதாமேத்ய - பஞ்ச
 பூதமயமான தேஹம் ஸூக்ஷ்ம பஞ்சபூதங்களில் லய
 மாகிய தேஹவியோகத்தை அடைந்து, பாநோ: - சூர்ய
 னுடைய, பிம்பாந்தர் கோசரம் - மண்டல மத்யத்திலுள்ள,
 ஆத்மஸ்வரூபம் - தனக்கு ஸஹஜஸ்வரூபமான, பரமானந்
 தம் - அதற்கு மேற்பட்டதில்லாத அளவற்ற ஆனந்தத்தை,
 ப்ரவிசதி - நுழைந்து அடைகிறான்.

விசேஷவுரை:- இந்த ஸ்தோத்திரத்தை லக்ஷ்மிபுத்ர:
 என்று தொடங்கி பகவானுக்கு அதிப்ரியரான பாகவதா

களின் நிர்மலமான திருவடிகளை நமஸ்கரிப்பதோடு முடியும் முன் ச்லோகம் வரையில் ஸ்வாமிக்கு ஆனந்தம் பொங்கிக்கொண்டே யிருந்ததை ஸ்தோத்ரம் நிர்விக்ரமாய் சிறப்புற வித்தித்த மகிழ்ச்சியோடு மோதா என்ன இந்த முடிவுச் ச்லோகத்தைத் தொடங்கினார். மோதா என்பது ரசிதா (இயற்றப்பட்ட) என்பதோடு அந்வயிப்பதுடன் இந்த ஸ்துதியை கீர்த்தனம் செய்வதைக்குறிக்கும் கீர்த்தியை என்பதோடும் அந்வயிக்கவேணும். விஷ்ணுவின் என்பதைத் தனிப்பதமாக பின்னால் வைத்து மோதாத் என்பதற்கு அடுத்தாற்போல் பாதசப்தத்தை வைப்பதால் திருவடி நினைப்பில் மகிழ்ச்சி மிகுதியைக் காட்டுகிறார், இந்த ஸ்துதியில் திருவடிக்கே ஆதித்வத்தை வைத்துள்ளார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 2ம் திருமொழி குழந்தை கண்ணன் திருமேனியை யசோதை பாடிய பாதாதிகேசம் என்று திருநாமம் இடப்பெற்றது. “பாதாதிகேசாந்தம்” என்று கூறாமல் பாதாதிகேசம் என்றமட்டும் கூறவது அப்படி கூறும் ப்ரஸித்தியைப்பற்றி என்று பூர்ண ஸரஸ்வதி உரைத்தார். इति मोदात् रசிता சொல்லிலடங்காமல் என்மனம் மட்டுமறியும் இத்தனை ஹர்ஷத்தோடு அமைக்கப்பட்ட இந்த ஸ்தோத்திரத்தை. ‘मोदात् कीर्तयित्वा’ नेत्रे जलं गतरुहेषु हर्षः கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக உடம் பெல்லாம் மயிர்க்கூச்செடுக்க ஹரிநாமங்கள் க்ரஹிக்கப்படும்பொழுது மகிழ்ச்சி பூரிக்கவேணும் என்று சுகர்வர்ணித்ததைப் பூர்ண ஸரஸ்வதி உதாஹரித்தார். அந்தச் ச்லோகம் பாகவதத்தில் முதலிலும்முடிவிலும் இருதாம் படிக்கப்பட்டது.

பாடாஜதந்ருசேவாசமயனதமதி:

துதி முடிவில் திருவடித்தாமரையிணையை நமஸ்காரம்
பண்ணத்தொடங்குகையில்

மனோபுத்யபிமானேன சஹந்யஸ்ய தராதலே |

கூர்மவத் ததூர: பாடாந் திரஸ்ததூவ பஸ்யமம் ||

(மனம் புத்தி குலசீலாதி அபிமாநம் இவற்றோடு இரண்டு
கைகளையும், இரண்டு கால்களையும், ஐந்தாவதாக சிர
ஸையும் சேர்த்துக்கொண்டு பூமியில்வைத்து நமஸ்காரம்
செய்வது 8 அங்கங்களோடு கூடிய நமஸ்காரமாகும்.)
என்ற ச்லோகப்படி பனது முதல் வணங்கவேண்
டியதை நதமதி: என்பதால் காட்டுகிறார். சிரஸ் கடைசி
யில் கூட தரையில் விழுந்து வணக்குவதை மஸ்தகேநானமேத்
என்பதால் காட்டுகிறார். ய: எவனெருவன் இப்படி
இந்த ஸ்தோத்திரத்தை மகிழ்ந்து கீர்தநம் செய்து
ஸாஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தோடு முடிக்கிறானா அவன்
என்ன பயனை அடைகிறான் என்பதைப் பின் பாதியில்
விளக்குகிறார்.

உந்மூத்ய அத்மநா ஂநோநித்யகவதகம் இங்கு 'உத்' என்கிற

உபஸர்க்கத்தால் பாபச்சமையான கவசம் உடனே
கழன்று விழுவதைக்காட்டுகிறது. அத்மநா என்பதற்கு

(1) பாமாத்த்மாவினால் (அவர் க்ருபையால்) என்றும்,
(2) தன்னடையாகவே யாதொரு ப்ரயத்கமில்லாமல்
அநாயாஸமாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இரண்
டாவது பொருளைப் பூர்ணஸரஸ்வதி கூறி இதற்கு உந்மூத்ய
என்கிற க்ரியையோடு விசேஷணமாக அந்வயம் என்று
கூறினார். கவசகம் என்பதில் 'க' என்பதற்கு நிந்திக்கத்

தக்கதானதென்றும் பொருள். இந்தப் பாபக்கவசம் நல்லதைக்கிட்ட அணுகவொட்டாமல்செய்கிறது. மேலும் மேலும் தனக்கு அபாயங்கள் உள்ளே உடனே நுழையும் படி விடுகிறது. இது ஓர் உலக விபரீதமான கவசம் என்று நினை. यथा पादोदरः त्वचा विनिर्मुच्यते என்று ப்ரச் நோபரிஷத்து 'பாம்பு தன்னுடைய சட்டையைக் கழற்றி எரிவது போல பாபச்சட்டை மூடியிருப்பதை கழற்றி எரிந்து' என்று கூறியதை இங்கே ஸ்வாமி நினைக்கிறார். पञ्चताण्ड्य பஞ்சதை என்பது தேஹவியோகத்தைக் கூறுவது. ஏத்ய என்பதால் தானே அந்த தேஹவியோகத்தை சந்தோஷத்துடன் ஏற்கிறார் என்பதைக் காட்டுவதாக பூர்ண ஸரஸ்வதி உரை. भानोः विम्बान्तर्गोचरं परमानन्दं आत्मस्वरूपं प्रविशति सूर्यद्वारा विरजसः प्रयान्ति (சூர்யமண்டல வழியாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் நீங்கிய மோக்ஷாதிகாரிகள் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்.) என்று முண்டக உபரிஷத்து கூறியதையும் ட்ராவிமௌ பூரூபௌ லோகே சூர்யமண்டலமேதினௌ । परिव्राट् अकामहतः रणे यश्चाभिमुखो हतः (இரண்டு புருஷர்கள் இவ்வுலகத்தில் வெண்கதிரோன் மண்டலத்தைப்பேதித்து ப்ரவேசிப்பவர். அவர்கள் யாரெனில் (1) காமாதிகளை அடியோடு ஜயித்து அகற்றிய பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகர். (2) யுத்தத்தில் எதிரிக்கு அபிமுகமாய் எதிர்த்துப் போரிடுகையில் பின் காட்டாமல் மடிகிறவன்.) என்ற ஸ்ம்ருதியையும் இங்கே ஆசார்யர் நினைக்கிறார். பிம்பமென்பது மண்டலம். அம்மண்டலத்திற்குள் ध्येयस्सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती नारायणः என்றபடி உள்ளே ஸந்நிதாகம் செய்யும் இந்த

ஸ்தோத்திரத்தில் த்யாகம் செய்யப்பட்ட நாராயணனைக் குறிக்கிறார். உபாஸகம் செய்வதின் பலன்கள் உபாஸ்ய தேவதையின் ஸாயுஜ்ய ஸாக்ஷாத்காரங்கள்.

परज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेण अभिनिष्पद्यते

என்றபடி பரம்ஜ்யோதிஸ்ஸுக்குள் ப்ரவேசித்து அவ ரோடு வேறில்லாமையைப் பெறுவதினால் தன்னுடைய நிஜ ஆத்மஸ்வரூபமே உள்ளபடி பரமானந்தமாய் உபாஸிக்கும் பேற்றைப்பெறுகிறார். **स्वेनरूपेण अभिनिष्पद्यते**

என்று உபநிஷத்து கூறிய ஸ்வஸ்வரூப ப்ராப்தியைக் கூறுவதோடு இந்த ஸ்தோத்திரத்தை முடிக்கிறார். அந்த ஸ்வஸ்வரூபம் பரமானந்தமேயாகும். ஆகையால் இந்த ஸ்தோத்திரத்திற்கு **यतोवाचोनिवर्तन्ते** என்ற மந்திரத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட வாங்மனஸுகளுக்கு எட்டாத தனக்கு மேற்பட்டதில்லாத பேரின்பமான ப்ரஹ்மானந்தமே ப்ரயோஜகம் என்பதை விளக்கி ஸ்துதியை முடிக்கிறார்.

சுபம்.

முற்றிற்று.